

Statens vegvesen

Høringsnotat – forslag til forskrift om bruk av kjøretøy nytt kapittel 2.

Høring om forslag til endring i forskrift 25. januar 1990 nr. 92 om bruk av kjøretøy kapittel 2.

**Vegdirektoratet
Trafikant- og kjøretøyavdelingen
15. oktober 2013**

Postadresse
Statens vegvesen
Vegdirektoratet
Postboks 8142 Dep
0033 Oslo

Telefon: 02030
Telefaks: 22 07 37 68
firmapost@vegvesen.no
Org.nr: 971032081

Kontoradresse
Brynsengfarete 6A
0667 OSLO

Fakturaadresse
Statens vegvesen
Regnskap
Båtsfjordveien 18
9815 VADSØ
Telefon: 78 94 15 50
Telefaks: 78 95 33 52

Innhold

Del I Innledning.....	5
1. Bakgrunn for revisjonen	5
2. Generelt om de foreslåtte unntaksbestemmelsene	6
3. Særlig tungtveiende grunner.....	7
DEL II Nærmere om endringene i forskrift om bruk av kjøretøy kapittel 2.....	9
1. § 2-1. Definisjoner	9
1.1. a) motorvognregisteret	9
1.2. b) registrering.....	9
1.3. c) vognkort.....	9
1.4. d) eier	10
1.5. e) registrert eier	10
1.6. f) melding om eierskifte	10
1.7. g) eierskifte.....	10
1.8. h) omregistrering.....	10
1.9. i) midlertidig avregistrering.....	11
1.10. j) endelig avregistrering.....	11
2. § 2-2. Hvilke kjøretøy som er registreringspliktige.....	11
3. § 2-3. Hvem kjøretøyet skal registreres på	12
4. § 2-4. Motorvognregisteret.....	12
5. § 2-5. Vilkår for registrering første gang i Norge	12
5.1. Første ledd.....	12
5.2. Andre ledd	12
5.3. Tredje ledd.....	12
6. § 2-6. Registreringsplikt.....	13
7. § 2-7. Utsatt registreringsplikt for fortollet utenlandsregistrert kjøretøy	14
8. § 2-8. Vognkort.....	14
9. Kjennemerker	15
10. § 2-9. Kjennemerke	16
11. § 2-10. Unntak fra tildelt tegnkombinasjon	17
11.1. Første ledd.....	17
11.2. Andre ledd	18
12. § 2-11. Utforming av kjennemerker	18
13. § 2-12. Unntak fra krav til utforming av kjennemerker	19

14.	§ 2-13. Størrelse på kjennemerke	20
15.	§ 2-14. Plassering av kjennemerker på bil og tilhenger til bil	20
16.	§ 2-15. Generelle bestemmelser om kjennemerker etter tidligere registreringsordninger .	21
17.	§ 2-16. Kjennemerke for registreringsordning før 1. april 1971	21
18.	§ 2-17. Kjennemerke for registreringsordning fra og med 1. april 1971 til og med 31. mars 1982	21
19.	§ 2-18. Kjennemerke for registreringsordning etter 31. mars 1982 frem til 1. januar 2002	22
20.	§ 2-19. Bruk av prøvekjennemerke m.m.	22
21.	§ 2-20. Bruk av dagsprøvekjennemerker	22
22.	§ 2-21. Unntak for utstedelse av dagsprøvekjennemerker til registrerte kjøretøy	22
23.	§ 2-22. Gebyr for dagsprøvekjennemerke	23
24.	§ 2-23. Bruk av årsprøvekjennemerker	23
25.	§ 2-24. Inndragning av prøvekjennemerker	23
26.	§ 2-25. Tap og tyveri av kjennemerke	24
27.	§ 2-26. Nasjonalitetsmerke	24
28.	§ 2-27. Endring av registreringsforhold	24
28.1.1.	Første ledd	25
28.1.2.	Andre ledd	25
28.1.3.	Tredje ledd	25
28.1.4.	Fjerde ledd	25
28.1.5.	Femte ledd	25
28.1.6.	Sjette ledd	26
29.	§ 2-28. Unntak fra vilkår om innlevering av melding om eierskifte	27
29.1.1.	Bakgrunn	27
29.1.2.	Foreslått bestemmelse	27
30.	§ 2-29. Unntak fra vilkår om innlevering av vognkort del 2 før vedtak om eierskifte	28
30.1.1.	Bakgrunn	28
30.1.2.	Foreslått bestemmelse	29
31.	§ 2-30. Vilkår for omregistrering	29
31.1.1.	Første ledd	29
31.1.2.	Andre ledd	30
32.	§ 2-31. Vilkår for midlertidig avregistrering	30
33.	§ 2-32. Unntak fra vilkår om midlertidig avregistrering	31
33.1.	Bakgrunn	31

33.2.	Første ledd.....	31
33.2.1.	Gjeldende praksis	32
33.3.	Andre ledd	32
33.3.1.	Gjeldende praksis	33
33.4.	Tredje ledd.....	34
33.4.1.	Gjeldende praksis	34
34.	§ 2-33. Endelig avregistrering.....	35
35.	§ 2-34. Gebyr for å få tilbake kjennemerker	35
DEL III Administrative og økonomiske konsekvenser.....		37
Del V Forslag til forskrift om bruk av kjøretøy nytt kapittel 2.		39
	«Forslag til forskrift om endring av forskrift 25. januar 1990 nr. 92 om bruk av kjøretøy kapittel 2.....	39

Del I Innledning

Vegdirektoratet foreslår en endring i forskrift 25. januar 1990 nr. 92 om bruk av kjøretøy (heretter bruksforskriften eller forskriften).

1. Bakgrunn for revisjonen

Bruksforskriften har nå blitt 23 år gammel, og har vært endret ved flere anledninger. På grunn av bruksforskriftens alder, og ved at den gjentatte ganger har vært endret, har det meldt seg et behov for at kapittel 2 får en mer helhetlig struktur og oppbygning. En sentral målsetting for arbeidet har vært å gjøre regelverket lettere tilgjengelig og mindre komplisert for brukerne.

Statens vegvesen har lagt vekt på at bruksforskriften kapittel 2 skal bli mer oversiktlig og at bestemmelser som gjelder samme handling skal stå sammen. Vi har derfor tatt for oss kjøretøyets livsløp, fra krybbe til grav, løpende i kapittelet.

Revisjonen består hovedsakelig av en strukturell og språklig oppdatering. Vi understreker at følgende foreslåtte bestemmelser medfører en realitetsendring eller er nye bestemmelser som Statens vegvesen ønsker særlig tilbakemelding på: §§ 2-1, 2-4, 2-8, 2-10, 2-11 tredje ledd bokstav h, 2-12, 2-13, 2-14, 2-21, 2-25 tredje ledd, 2-27 fjerde og femte ledd, 2-28, 2-29, 2-30 og 2-32.

Det er inntatt en definisjonsbestemmelse der formålet har vært å klargjøre begreper som benyttes videre i bruksforskriften. Bestemmelsen skal være til hjelp der det tidligere har vært uklarheter rundt de forskjellige begrepene i forbindelse med registrering av et kjøretøy.

Videre følger først regler for registrering første gang i Norge, noe som omfatter hvem kjøretøyet skal registreres på, hvilke vilkår som må være oppfylt for at et kjøretøy skal kunne registreres, samt hvem plikten for registrering hviler på. Deretter følger unntak fra registreringsplikten. At unntak kommer fortløpende etter regelen det unntas fra er en gjennomgående oppbygging i forslaget.

I forslaget er vilkår for omregistrering skilt ut fra bestemmelsen om vilkår for registrering første gang i Norge. Dette for å gjøre det lettere for brukerne å finne frem til hvilke regler som gjelder hvilke handlinger. Vilkår for omregistrering er tatt inn etter bestemmelsene om eierskifte, i tråd med at kronologien i forskriften følger kjøretøyets livsløp.

For å kunne bruke kjøretøyet må det være utstedt vognkort og tildelt kjennemerke. Bestemmelsene for utforming av vognkort og kjennemerker kommer dermed fortløpende etter vilkår for registrering. Se videre begrunnelse for oppdeling og oppbygging av kjennemerkebestemmelsene i del II, punkt 9.

Endring av registreringsforhold er en handling som i tid kommer etter at kjøretøyet har blitt registrert første gang. Bestemmelsene om endring av registreringsforhold kommer derfor etter bestemmelsene om vilkår for registrering, vognkort og kjennemerker.

Deretter følger vilkårene for omregistrering som i tid kommer samtidig eller etter endring av registreringsforhold.

Til slutt i forslaget kommer bestemmelsene om midlertidig og endelig avregistrering.

I tillegg til de språklige og strukturelle endringene består forslaget til nytt kapittel 2 i bruksforskriften av en del nye unntaksbestemmelser der regionvegkontorene får hjemmel til å gjøre unntak fra bruksforskriften kapittel 2 i enkelte tilfeller som per i dag tilligger Vegdirektoratet gjennom bruksforskriften § 6-2.

Statens vegvesens regionvegkontor er de som treffer brukerne i første instans. Å gi dem unntaksmuligheter er i tråd med strategien til Vegdirektoratets trafikant- og kjøretøy avdeling (heretter TK): «På veg for et bedre samfunn 2012-2023». Fokuset i TKs-strategi er at TK skal være der brukerne er. Det vil føre til kortere saksbehandlingstid og en mer effektiv forvaltning når de som er nærmest brukeren kan treffe vedtak, i tillegg til at brukerne vil få en bedre service når ikke sakene først må forberedes i regionen før de sendes til Vegdirektoratet for behandling. En annen følge av at regionene gis hjemmel til å vurdere unntak er at Vegdirektoratet vil bli klageinstans i disse sakene, noe som vil begrense klagebehandlingen i Samferdselsdepartementet. I bruksforskriften § 6-2 beholder Vegdirektoratet sin mulighet til å gi generelle unntak og unntak i enkeltsaker som ikke løses ved en innføring av foreslåtte unntaksbestemmelser i kapittel 2. At vedtak blir fattet i førstelinje er også i tråd med forvaltningshierarkiet.

Vegdirektoratet hadde i 2012 anslagsvis 1700 saker relatert til kjøretøyregistrering. Dersom foreslått forskriftsendring blir vedtatt, vil ca. halvparten av sakene kunne bli behandlet i regionene. Det er anslått at den foreslåtte forskriftsendringen på sikt vil frigjøre noe kapasitet, både for Vegdirektoratet og Samferdselsdepartementet, samt bidra til økt kompetanseheving ved regionvegkontorene. Dette er beskrevet nærmere i del III.

2. Generelt om de foreslåtte unntaksbestemmelsene

Vegdirektoratet har hjemmel til å gi unntak i enkelttilfeller og generelle unntak etter bruksforskriften § 6-2. Unntakshjemmelen i bruksforskriften § 6-2 anses i dag for å være en sikkerhetsventil i de tilfellene der forskriftens bestemmelser ellers får svært urimelige utslag. Bestemmelsen anvendes i to ganske forskjellige situasjoner – i generelle tilfeller hvor forskriftens bestemmelser viser seg å få utilsiktede konsekvenser, og i helt ekstraordinære enkelttilfeller, hvor dispensasjon ikke kan sies å uthule regelverket.

Bruksforskriften § 6-2 er som nevnt i utgangspunktet ment som en sikkerhetsventil. Siden man på forhånd ikke kan si med noen grad av sikkerhet hvilke situasjoner som kan oppstå hvor det vil være aktuelt å anvende bestemmelsen, har man med overlegg valgt en svært vid ordlyd. Denne svært vide ordlyden byr imidlertid på en del problemer da den tilsynelatende hjemler dispensasjon for absolutt hva som helst. Videre sier ordlyden heller ingen ting om hvilke kriterier som skal legges til grunn ved vurdering av dispensasjon etter bestemmelsen. Dette betyr at hvem som helst kan søke om dispensasjoner som ligger svært langt utenfor

bruksforskriftens bestemmelser med en hvilken som helst begrunnelse, og ha krav på at søknaden vurderes konkret. Det er ingen adgang til å avslå søknaden under henvisning til at regelverket ikke hjemler dispensasjon som ønsket.

Vegdirektoratet mottar jevnlig søknader om dispensasjon fra bestemmelsene i bruksforskriften kapittel 2. Nåværende kapittel 2 har ingen selvstendige unntaksbestemmelser og et hvert unntak fra kapittel 2 må således hjemles i § 6-2. Problemet oppstår i det § 6-2 ikke setter noen grenser for dispensasjon.

Bruksforskriften § 6-2 har til nå vært benyttet til å gi generelle dispensasjoner i tilfeller hvor forskriftens bestemmelser har vist seg å få utilsiktede konsekvenser. De foreslåtte unntaksbestemmelsene antas å innsnevre behovet for bruksforskriften § 6-2 betydelig. Dette er tilsiktet. Imidlertid vil det fortsatt være behov for en generell unntakshjemmel da det alltid kan tenkes tilfeller hvor det er behov for å fravike forskriftens bestemmelser, og det er ikke mulig å dekke alle disse gjennom mer spesifiserte unntaksbestemmelser. Dette er bakgrunnen for at Vegdirektoratet i forslaget til foreslått §§ 2-10, 2-21, 2-28, 2-29 og 2-32 fjerde ledd avgrensar disse til å gjelde tilfeller hvor det foreligger særlig tungtveiende grunner. Men heller ikke i andre tilfeller kan man med sikkerhet utelukke at det vil komme søknader som er så spesielle at unntak bør innvilges. Det vil derfor fortsatt være behov for å kunne innvilge unntak etter nåværende § 6-2, og denne muligheten videreføres.

3. Særlig tungtveiende grunner

Ordlyden i foreslått §§ 2-10, 2-21, 2-28, 2-29 og 2-32 fjerde innebærer at det kun kan gis unntak der særlig tungtveiende grunner tilsier at unntak bør innvilges. Forslagene er i stor grad en kodifisering av Vegdirektoratets nåværende praksis, da det allerede i dag kreves slike grunner for å fravike bestemmelsene i bruksforskriften kapittel 2. I motsetning til i dag angir de foreslåtte bestemmelsene for hvilke saker de skal benyttes.

Vegdirektoratet anser det som viktig å synliggjøre vilkåret om særlig tungtveiende grunner da det skaper mye merarbeid at bruksforskriften § 6-2 tilsynelatende ikke legger føringer for når unntak kan innvilges. I tillegg er det viktig å signalisere at det skal være ekstraordinære omstendigheter til stede om man skal gjøre unntak fra regelverket, selv om dette vil kunne påføre brukerne merarbeid og merkostnader.

Formuleringen «særlig tungtveiende grunner» gir anvisning på at dette er en smal unntaksregel. Unntak vil bare kunne gis dersom de grunner som oppgis for å gjøre unntak – etter en konkret vurdering – veier tyngre enn de hensyn som den aktuelle regelen skal ivareta. De foreslåtte unntaksbestemmelsene i kapittel 2 skal først og fremst ivareta behovet for, og hensynet til, opprettholdelse av motorvognregisterets integritet og derav sikre viktige samfunnsinteresser, for eksempel Politiet og Statens vegvesen sin mulighet til å føre effektiv kontroll med den norske kjøretøyparken, og Toll- og avgiftsmyndighetenes mulighet for innkreving av avgifter.

Dette hensynet blir skadelidende dersom bestemmelsene i kapittel 2 uthules.

Det er også et klart utgangspunkt at Statens vegvesen ikke skal gripe inn i privatrettslige forhold vedrørende eierskap av kjøretøy. Eksempelvis kan nevnes tilfeller der tidligere eier av et kjøretøy nekter å skrive under på en eierskiftemelding. Slike privatrettslig forhold hører inn under andre myndigheters jurisdiksjon.

DEL II Nærmere om endringene i forskrift om bruk av kjøretøy

kapittel 2.

1. § 2-1. Definisjoner

Det er foreslått en definisjonsbestemmelse i § 2-1. Formålet med bestemmelsen er å klargjøre begreper som benyttes videre i bruksforskriften. Bestemmelsen skal være til hjelp der det tidligere har vært uklarheter rundt de forskjellige begrepene i forbindelse med registrering av et kjøretøy.

1.1. a) motorvognregisteret

Det sentrale motorvognregisteret er Statens vegvesens database over alle norske sivile kjøretøy. Det er videre tatt med at motorvognregisteret ikke er et realregister. Dette er i overenstemmelse med lov 26. juni 1992 nr. 86 om tvangsfullbyrdelse (heretter tvangsfullbyrdelsesloven) § 1-8, og det er slått fast av lagmannsretten blant annet i RG-1993-285 på side 287 at «Skulle registeret ha vært et realregister, måtte dette ha vært bestemt i loven. Dette ble ikke gjort fordi at det ville være for kostbart, og man ville få problemer med hjemmelskontrollen.», og i sak LF-1998-40 «Det er opplyst at han kjøpte dem, og de står i hans navn i Motorvognregisteret, som riktignok ikke er et realregister.». At motorvognregisteret ikke er et realregister innebærer blant annet at man ikke kan oppnå rettsvern i et kjøretøy på bakgrunn av opplysninger i motorvognregisteret. Det tilstrebes likevel at motorvognregisteret skal være ajourført og i størst mulig grad inneha reelle opplysninger om kjøretøyparken i Norge, selv om det ikke er et realregister. Opplysningene i motorvognregisteret benyttes av blant annet tollmyndighetene for utsending av avgiftskrav, og vi erfarer at andre aktører benytter motorvognregisteret tilnærmet som et realregister, noe som understreker viktigheten av å ha et oppdatert register.

1.2. b) registrering

Når et kjøretøy blir registrert i motorvognregisteret, blir det gitt en offentlig tillatelse til at kjøretøyet tas i bruk på eller utenfor offentlig vei. Kjøretøyet blir identifisert, og det tildeles registreringsnummer og kjennemerke.

Bestemmelsen tilsvarende § 2-1 nr. 1, med kun en mindre språklig endring. I foreslått § 2-1 bokstav c siste ledd er «som» fjernet, dette medfører ingen realitetsendring.

1.3. c) vognkort

Når kjøretøyet blir registrert utstedes det vognkort i eiers navn, og kjøretøyet kan gjennom dette enkelt identifiseres ved behov. Vognkort er et dokument som bekrefter at kjøretøyet er registrert, og knytter kjøretøyet til rettmessig eier.

Foreslått § 2-1 bokstav d tilsvarende § 2-14, med kun en mindre språklig endring. I siste ledd er «som» fjernet, dette medfører ingen realitetsendring.

Direktiv 1999/37/EF, senest endret ved direktiv 2003/127/EF, oppstiller krav for innholdet i vognkort, og de norske bestemmelsene i foreslått § 2-8 er i samsvarer med pålegg gitt i direktivet.

Med «person» menes både fysisk og juridisk person, noe som innebærer at også selskaper, virksomheter og lignende er omfattet.

1.4. d) eier

I de tilfellene melding om eierskifte blir lagt inn i motorvognregisteret uten at kjøretøyet samtidig blir omregistrert, vil vedkommende som kjøretøyet blir overdratt til bli lagt inn som eier i motorvognregisteret gjennom et vedtak om eierskifte, se nedenfor om § 2-1 bokstav h.

1.5. e) registrert eier

Når kjøretøyet registreres første gang i Norge eller omregistreres, og det utstedes vognkort i eiers navn, får eier status som registrert eier i motorvognregisteret. Dette gjøres gjennom vedtak om registrering første gang i Norge eller omregistrering, se nedenfor om § 2-1 bokstav i.

1.6. f) melding om eierskifte

I følge lov om vegtrafikk 18. juni 1965 nr. 4 (heretter vegtrafikkloven) § 15 tredje ledd, skal både tidligere og ny eier gi skriftlig beskjed til registreringsmyndighetene når motorvogn skifter eier. Gjennom en melding om eierskifte gir tidligere og ny eier slik informasjon til Statens vegvesen. Dette kan eksempelvis skje på salgsmeldingsblankett eller vognkort del 2. Det er ikke et vilkår at meldingen inngis på spesiell blankett, men den må oppfylle vilkårene i foreslått § 2-27.

1.7. g) eierskifte

Ved innlevering av melding om eierskifte blir det fattet vedtak om eierskifte, og kjøretøyet får ny eier i motorvognregisteret. Dette medfører rettigheter og plikter for den som blir lagt inn som eier og det er dermed et enkeltvedtak etter forvaltningslovens § 2 første ledd bokstav b med de kravene det innebærer til en forsvarlig saksbehandling etter forvaltningslovens kapittel V.

Den som står som eier i motorvognregisteret har plikter i form av at det er den som står ansvarlig for å holde kjøretøyet i forsvarlig stand, krav om årsavgift fra tollvesenet samt andre krav blir sendt til eier av kjøretøyet. Alle henvendelser fra Statens vegvesen sendes den siste eier lagt inn i motorvognregisteret, uavhengig av om den står som eier eller registrert eier. Dette gjelder varsel om periodisk kjøretøykontroll, begjæring om avregistrering og lignende.

1.8. h) omregistrering

Når alle vilkår for omregistrering er til stede, fattes det vedtak om omregistrering. Det utstedes nytt vognkort og kjøretøyet får ny registrert eier i motorvognregisteret.

Omregistrering er et enkeltvedtak jf. forvaltningsloven § 2 første ledd bokstav b da det medfører rettigheter og plikter for den som blir registrert eier. Dette medfører at det er viktig at kravene til en forsvarlig saksbehandling etter forvaltningslovens kapittel V følges.

Når man blir registrert eier og det utstedes vognkort, kan man lovlig ta kjøretøyet i bruk, jf. foreslått § 2-6 og vegtrafikkloven §§ 15 og 17.

Med ny registrert eier omfattes også tilfeller hvor kjøretøyet omregistreres på samme eier som tidligere, eksempelvis fra medeier til kun en eier.

1.9. i) midlertidig avregistrering

I nåværende § 2-12 står vilkårene for midlertidig og endelig avregistrering. For å skille disse handlingene, er bestemmelsen foreslått delt opp, og for å klargjøre hva som faller inn under de ulike begrepene er de definert i foreslått § 2-1.

Midlertidig avregistrering er når kjennemerkene blir innlevert uten at kjøretøyet vrakes, og kjøretøyet kan senere påregistreres dersom vilkårene for registrering er til stede. Det siktes til tilfeller der kjennemerkene er frivillig innlevert, oppbevares av en autoregforhandler eller er inndratt av regionvegkontoret, tollvesenet eller politiet.

Midlertidig avregistrering vil også omfatte tilfeller der kjøretøyet merkes som avregistrert uten at kjennemerkene er innlevert, slik som nevnt i foreslått § 2-32.

1.10. j) endelig avregistrering

Kjøretøyet anses som endelig avregistrert i de tilfeller det blir vraket eller ført ut av landet og ikke lenger oppfylder vilkårene for registrering i Norge. Det er i tillegg vilkår om at kjennemerkene er inndratt ved innførsel/fortolling i annet land, eller kjøretøyet er registrert i utlandet, se foreslått § 2-33. Det er her snakk om kjøretøy som i utgangspunktet ikke senere skal påregistreres, og kjøretøyet anses ikke lenger for å være en del av kjøretøyparken i Norge. Kjøretøyet må gjennomgå en registreringsprosess tilsvarende førstegangsregistrering for å få utlevert kjennemerker og vognkort dersom det senere skal påregistreres.

2. § 2-2. Hvilke kjøretøy som er registreringspliktige

Foreslått § 2-2 tilsvarende § 2-1 nr. 2 og § 2-1 nr. 3, med kun en mindre språklig endring. I overskriften er «kjøretøyer» endret til «kjøretøy», dette medfører ingen realitetsendring.

Nåværende § 2-1 nr. 4 er fjernet fra forskriften da innholdet i denne bestemmelsen allerede er dekket av nåværende § 2-5 nr. 2 bokstav a, og den anses derfor som overflødig.

3. § 2-3. Hvem kjøretøyet skal registreres på

Foreslått § 2-3 tilsvarer nåværende § 2-2. Utover den strukturelle endringen er det ikke foretatt noen endringer i bestemmelsen, verken av materiell eller språklig art.

4. § 2-4. Motorvognregisteret

Foreslått § 2-4 er en ny bestemmelse. Bestemmelsen er utformet for å stadfeste og synliggjøre dagens forståelse av regelverk og praksis.

Foreslått § 2-4 opplyser om hvem man skal henvende seg til ved innsyn i egne opplysninger og hvem som er forpliktet til å ivareta bestemmelsene i lov om behandling av personopplysninger av 14. april 2000 nr. 31 (heretter personopplysningsloven). Begrepet behandlingsansvarlig fremgår av personopplysningsloven § 2 nr. 4.

5. § 2-5. Vilkår for registrering første gang i Norge

Som nevnt i innledningen er vilkårene for registrering første gang i Norge og vilkår for omregistrering foreslått skilt i to bestemmelser. I dag reguleres begge forholdene i nåværende § 2-3, men siden ikke alle vilkårene i § 2-3 gjelder både registrering første gang i Norge og omregistrering, er de delt for å klargjøre hva som gjelder for hvilke registreringshandlinger. Vilkår for omregistrering er tatt inn i foreslått § 2-30 og omtales nærmere der.

5.1. Første ledd

Foreslått § 2-5 første ledd tilsvarer nåværende § 2-3 nr. 1. Utover den strukturelle endringen er det ikke foretatt noen endringer, verken av materiell eller språklig art.

5.2. Andre ledd

I foreslått § 2-5 andre ledd er det foretatt enkelte språklige endringer. Ordlyden er endret fra «være typegodkjent av Vegdirektoratet» til «inneha typegodkjenning gyldig i Norge». Dette er en presisering som ikke medfører noen realitetsendring.

5.3. Tredje ledd

Ordlyden i foreslått § 2-5 tredje ledd bokstav a er endret i forhold til nåværende § 2-3 nr. 3 bokstav a. Vilkåret om at bevis kun må fremlegges dersom regionvegkontoret krever det er fjernet. Endringen er av ren språklig karakter og ikke ment å innebære noen realitetsendring.

I foreslått § 2-5 tredje ledd bokstav c er «enheter/virksomheter» endret til kun «virksomheter». Dette er kun en språklig endring som ikke innebærer noen realitetsendring.

I foreslått § 2-5 tredje ledd bokstav d er vilkår om egentransporterklæring fjernet. Vilkår om egentransporterklæring foreslås fjernet da realiteten er at dette ikke lenger er ansett som et

krav. Det er således snakk om en kodifisering av gjeldende praksis som ikke vil medføre noen realitetsendringer.

Ordlyden i foreslått § 2-5 tredje ledd bokstav e og f er endret i forhold til nåværende § 2-3 nr. 3 bokstav e og f. Endringen er gjort av hensyn til å få et mer forståelig språk, og ikke ment å innebære noen realitetsendring. Eksempelvis er «Lisensiert rallybil, lisensiert trial- og lisensiert enduromotorsykkel» endret til «Lisensiert rallybil, trial- eller enduromotorsykkel». Dette er kun en språklig endring, lisensiert viser til både rallybil, trialmotorsykkel og enduromotorsykkel, og medfører ingen realitetsendring.

I foreslått § 2-5 tredje ledd bokstav f er det lagt til «eller dokumentasjon tilsvarende vognkort». Dette for å gjøre regelverket for utenlandske vognkort konsekvent, jf. foreslått § 2-7. Dokumentasjon tilsvarende vognkort vil innebære at også elektronisk oppslag kan erstatte fremleggelse av fysisk vognkort.

6. § 2-6. Registreringsplikt

Bestemmelsen tilsvarende § 2-4 nr. 1 og nåværende § 2-4 nr. 2 første ledd. Nåværende § 2-4 nr. 2 andre og tredje ledd samt § 2-4 nr. 3 er flyttet til vognkortbestemmelsen i foreslått § 2-9. Nåværende § 2-4 nr. 2 fjerde ledd er flyttet til bestemmelsen om utforming av kjennemerke i foreslått § 2-11 første ledd andre punktum.

Når det i foreslått § 2-6 første ledd kreves at kjøretøyet skal være utstyrt med vognkort og kjennemerke før det tas i bruk, anser vi bestemmelsen i nåværende § 2-9 nr. 1 femte ledd å være dekket av denne. Nåværende § 2-9 nr. 1 femte ledd er derfor slettet, da den anses overflødig. Endringen er i tråd med formålet med forskriftsendringen om å lage et oversiktlig regelverk, og plassere bestemmelser om de forskjellige prosessene sammen.

I forslaget er overskriften på bestemmelsen byttet om fra «ansvar for at registreringsplikten er oppfylt m.m.» til «registreringsplikt». Dette er i tråd med forslagetets formål for øvrig om å lage et oversiktlig og klart regelverk. Endringen medfører ingen realitetsendring.

Rekkefølgen i bestemmelsen er byttet om i forhold til nåværende § 2-4, slik at foreslått § 2-6 første ledd tilsvarende § 2-4 nr. 2 andre ledd, og foreslått § 2-6 andre ledd tilsvarende § 2-4 nr. 1. Dette er gjort av logiske og praktiske hensyn slik at foreslått § 2-6 første ledd nå hjemler registreringsplikten og konsekvensene av denne, mens andre ledd sier noe om hvem som er ansvarlig for registreringsplikten. Endringen medfører ingen realitetsendring.

Det er også foreslått enkelte språklige endringer i foreslått § 2-6 første ledd. I første setning er «må» byttet ut med «skal» og «tillates brukt» er byttet ut med «tillatt brukt». Dette er kun en språklig presisering, og medfører ingen realitetsendring.

7. § 2-7. Utsatt registreringsplikt for fortollet utenlandsregistrert kjøretøy

Nåværende § 2-15 er i sin helhet videreført i foreslått § 2-7. Utover den strukturelle endringen er det kun foretatt språklig presisering som ikke er av materiell art i bestemmelsen. Det er foreslått endring i ordlyden i overskriften, første, andre, tredje og fjerde ledd. Endringen skjer da man ønsker å lage en konsekvent ordlyd i bestemmelsen. Endringene er en presisering og ikke ment å innebære noen realitetsendring.

I foreslått § 2-7 første og andre ledd er det lagt til en passus om at «dokumentasjon tilsvarende vognkort» kan erstatte vognkort. Dette for å være konsekvente i forhold til nåværende § 2-15 nr. 4 første ledd bokstav d hvor denne passusen allerede er benyttet. Tilsvarende er også gjort i foreslått § 2-7 fjerde ledd bokstav a.

Bakgrunnen for dette er at ikke alle utenlandske kjøretøy har vognkort, men i stedet for har dokumenter som innehar de samme elementene som vognkort. I forbindelse med utarbeidelsen av bestemmelsen var det ikke meningen å ekskludere kjøretøy som kun hadde dokumentasjon tilsvarende vognkort. Slik ekskludering har heller ikke blitt praktisert.

I foreslått § 2-7 andre ledd er «registreringskort (blankett NA 0221)» erstattet med «melding til avgiftsberegning og registrering (blankett NA-0221)». Dette er kun en språklig endring som ikke medfører noen realitetsendring. I fjerde ledd bokstav c og d er «registreringskort» erstattet med «blankett NA-0221», dette er også kun en språklig presisering som ikke medfører noen realitetsendring.

I foreslått § 2-7 tredje ledd er ordlyden «på en av Statens vegvesens trafikkstasjoner» erstattet med «til regionvegkontoret». Dette er kun en språklig endring som ikke medfører noen realitetsendring. I tillegg er følgende passus innført: «Innleverte kjennemerker skal makuleres». Dette er kun en kodifisering av dagens praksis, og er ikke ment å innebære noe realitetsendring. I forbindelse med utarbeidelsen av nåværende § 2-15 nr. 3 fremgår det at intensjonen bak bestemmelsen var å sikre at utenlandske kjennemerker ikke skulle bli brukt etter at norske kjennemerker var utdelt. For å sikre dette skulle utenlandske kjennemerkene innleveres før norske kjennemerker ble utlevert. De innleverte kjennemerkene skal makuleres uten ugrunnet opphold.

8. § 2-8. Vognkort

Det er foreslått en ny bestemmelse om vognkort. Den foreslåtte bestemmelsen er en restrukturering av tidligere bestemmelser i bruksforskriften. Det er foreslått mindre endringer av ordlyden i forhold til nåværende bestemmelser. Disse endringene medfører ingen realitetsendring.

Foreslått § 2-8 første ledd tilsvarer nåværende § 2-14 andre ledd. Det er foretatt en mindre endring av ordlyden ved at «er i overenstemmelse» er byttet ut med «i vognkortet samsvarer», og «som» er byttet ut med «senest» uten at dette er ment å medføre noen realitetsendring.

Foreslått § 2-8 andre ledd tilsvarer nåværende § 2-4 nr. 2 andre ledd. Det er foretatt en mindre endring av ordlyden ved at «rettelse» er endret til «rettelser», uten at dette er ment å medføre noen realitetsendring.

Foreslått § 2-8 tredje ledd tilsvarer nåværende § 2-4 nr. 2 tredje ledd. Utover den strukturelle endringen er det ikke foretatt noen endringer i bestemmelsen, verken av materiell eller språklig art.

Foreslått § 2-8 fjerde ledd tilsvarer nåværende bruksforskriften § 2-4 nr. 3. Det er foretatt en mindre endring av ordlyden ved at «Lisensiert rallybil, lisensiert trial- og lisensiert enduromotorsykkkel» endret til «Lisensiert rallybil, trial- eller enduromotorsykkkel», og det er foretatt en tegnsetningsendring i siste punktum, uten at dette er ment å medføre noen realitetsendring.

9. Kjennemerker

I tråd med formålet med foreslått forskriftsendring, er bestemmelsene om kjennemerker plassert i rekkefølge i henholdsvis foreslått § 2-9 til § 2-25. Bestemmelsene om kjennemerker i dagens forskrift er lange, og en stor del av forslag til nye bestemmelser er en oppdeling av gamle bestemmelser i ny utforming, med hovedregel og unntak i løpende bestemmelser.

De innledende bestemmelsene i foreslått §§ 2-9 til 2-12 sier noe generelt om kjennemerker, tegnkombinasjon og utforming.

Videre i foreslått §§ 2-13 og 2-14 er det bestemmelser om størrelse på og plassering av kjennemerker. Disse bestemmelsene var på høring i 2009 i forbindelse med revisjon av forskrift 4. oktober 1994 nr. 918 om tekniske krav og godkjenning av kjøretøy, deler og utstyr (heretter kjøretøyforskriften), men forslaget har på grunn av stor arbeidsbyrde ikke blitt gjennomført ennå. Det er naturlig at de sendes ut på ny høring samtidig med resten av revisjon av bruksforskriften kapittel 2. Gjennom at kjøretøyforskriften kapittel 39 opphørte å gjelde for bil og tilhenger til bil ved ikrafttredelse av forskrift 5. juli 2012 nr. 817 om godkjenning av bil og tilhenger til bil, 15. september 2012, er ved en inkurie verken størrelse på kjennemerke eller plassering foran på bil eller på tilhenger til bil hjemlet frem til en eventuell ikrafttredelse av foreslått forskrift. Dette var en utilsiktet virkning da det ikke var ment å endre gjeldende regelverk om størrelse på og plassering av kjennemerker. Det er ønskelig å gjeninnføre disse reglene. Bestemmelsene gjelder kun bil og tilhenger til bil, da andre kjøretøy fremdeles er omfattet av kjøretøyforskriften kapittel 39.

I foreslått §§ 2-15 til 2-18 er nåværende § 2-6 nr. 1 og nr. 2 samlet. Foreslått § 2-15 er en generell bestemmelse. I de påfølgende bestemmelsene kommer en redegjørelse for regelverket for tildeling av kjennemerker for de tidligere registreringsordningene. Valget med å dele opp nåværende bestemmelse ble tatt for å lage en struktur i overenstemmelse med resten av foreslått kapittel, samt for å klargjøre hva som er generelle bestemmelser og hva som er den aktuelle ordningens spesifikke bestemmelser.

Videre følger bestemmelser om prøvekjennemerker. Foreslått § 2-19 er en generell bestemmelse for bruk av prøvekjennemerker, videre er det i foreslått §§ 2-20 til 2-24 skilt mellom dagsprøve- og årspåprøvekjennemerker, da regelverket er noe ulikt for de forskjellige prøvekjennemerkene. Dette er gjort for å gjøre regelverket klarere og mer oversiktlig.

I bestemmelsene om prøvekjennemerker er ordlyden noe endret. For dagsprøvekjennemerke er betegnelsen utlån/utstedelse benyttet i nåværende forskrift. Tidligere var dagsprøvekjennemerke et kjennemerke som var til utlån og det ble montert på kjøretøyet, i likhet med det årspåprøvekjennemerke blir i dag. Nå er det imidlertid slik at dagsprøvekjennemerker skrives ut på trafikkstasjonens printere og klistres på kjøretøyet. Etter bruk skal de rives av og kastes. På bakgrunn av dette er ordlyden endret til kun «utstedelse», da «utlån» ikke treffer for gjenstand som ikke skal leveres tilbake til Statens vegvesen. Endringen er kun av språklig art, og er ikke ment å medføre noen realitetsendring.

I foreslått § 2-25 kommer bestemmelsen for rutiner for tildeling av nye kjennemerker ved tap og tyveri. Foreslått § 2-25 er en bestemmelse for både kjennemerker fra nåværende og tidligere registreringsordning og årspåprøvekjennemerker. Det er derfor naturlig at den kommer til slutt av bestemmelsene om kjennemerker.

10. § 2-9. Kjennemerke

Foreslått § 2-9 tilsvarende § 2-5 nr. 3, 4, 6 og 7. Nåværende § 2-5 nr. 1 og nr. 2 er flyttet til foreslått § 2-11, som omhandler utforming av kjennemerker. Nåværende § 2-5 nr. 5 er flyttet til en egen bestemmelse i foreslått § 2-25.

Foreslått § 2-9 første ledd tilsvarende § 2-5 nr. 3 første ledd. Nåværende § 2-5 nr. 3 første og andre ledd er tatt fra hverandre for at bestemmelsen skal bli klar og oversiktlig, dette medfører ingen realitetsendring.

Foreslått § 2-9 andre ledd tilsvarende § 2-5 nr. 3 andre ledd. Andre setning, «Kjennemerket må ikke brukes til annet formål enn det er bestemt for.» er slettet da regelverket for bruk av kjennemerker er såpass klart at det ikke skal levne noen tvil om for hvilke formål kjennemerker skal brukes. Vi anser det som overflødig å ha en egen bestemmelse om dette. Endringen er kun språklig, og medfører ingen realitetsendring.

Foreslått § 2-9 tredje, sjette og sjuende ledd er videreført i sin helhet fra nåværende § 2-5 nr. 4, 6 og 7.

Foreslått § 2-9 fjerde og femte ledd er tatt inn i bestemmelsen da de sier noe generelt om kjennemerker. De er en gjeninnføring av kjøretøysforskriften § 39-2 nr. 3.1 første punktum, nr. 3.2, nr. 3.2.1 og nr. 3.2.2. Bestemmelsene er tatt inn i bruksforskriften kapittel 2 fordi kjøretøysforskriften ikke gjelder for bil og tilhenger til bil registrert etter ikrafttredelse av forskrift 5. juli 2012 nr. 817 om godkjenning av bil og tilhenger til bil, se også punkt 9 ovenfor om dette. Det anses hensiktsmessig at dette er hjemlet i forbindelse med andre generelle regler om kjennemerke. Bestemmelsene medfører ingen realitetsendring ved at de er

flyttet til bruksforskriften. I femte ledd er «skruer» byttet ut med «festet» for å tydeliggjøre at bestemmelsen gjelder alle metoder å feste kjennemerke på.

Foreslått § 2-9 sjette ledd gjelder kun norske kjennemerker. Utenlandske kjennemerker skal makuleres, jf. foreslått § 2-7 tredje ledd andre punktum.

11.§ 2-10. Unntak fra tildelt tegnkombinasjon

Foreslått § 2-10 er en ny bestemmelse. Bestemmelsen kodifiserer gjeldende praksis.

11.1. Første ledd

Foreslått § 2-10 første ledd åpner for at regionvegkontoret etter søknad kan gjøre unntak fra den tegnkombinasjonen man er tildelt, og tildele kjennemerke med ny tegnkombinasjon.

Bakgrunnen for den foreslåtte bestemmelsen er behovet for å rydde opp i uforutsette situasjoner hvor endring av tegnkombinasjon på kjennemerke er nødvendig.

Ved tildeling av kjennemerke og registrering av kjøretøy kan det skje at feil kjennemerke blir registrert i Autosys. Feilen kan blant annet være en tastefeil eller at kunden har fått en annen bokstavkombinasjon enn den vedkommende var forespeilet. Når slike feil har forekommet ved registrering på en trafikkstasjon og det er klart at feilen skyldes trafikkstasjonens saksbehandling ved registreringen, har praksisen vært at trafikkstasjonen skal bytte til riktig kjennemerke eller til et kjennemerke med den bokstavkombinasjonen kunden var forespeilet. Foreslått § 2-10 er eksempelvis også tiltenkt for dupliserte kjennemerker.

Under dagens regelverk kan Vegdirektoratet med hjemmel i bruksforskriften § 6-2 dispensere fra nåværende § 2-5 nr. 3 andre ledd. Den nye bestemmelsen åpner for at regionvegkontorene kan gjøre unntak fra foreslått § 2-9 andre ledd, forutsatt at det foreligger særlig tungtveiende grunner.

Det er vanskelig å fastslå hva som generelt skal til for at kriteriet om særlig tungtveiende grunner er oppfylt og kommer til anvendelse. Det følger imidlertid av ordlyden at det må foreligge en konkret og spesiell situasjon. Det klare utgangspunktet etter bruksforskriften er at tildelt kjennemerke skal følge kjøretøyet, jf. foreslått § 2-9 andre ledd. Unntak fra dette utgangspunktet skal kun skje i de tilfeller hvor det foreligger ekstraordinære hendelser som gjør at det vil være behov for å endre tildelt tegnkombinasjon.

I bestemmelsen er det vist til eksempler som kan medføre at kjennemerkekombinasjonen kan endres. At oppramsingen ikke er uttømmende følger av formuleringen «bl.a.».

De sakene som Vegdirektoratet har vurdert i forhold til dispensasjonsbestemmelsen i bruksforskriften § 6-2 viser at det er en streng norm i forhold til endring av tegnkombinasjon. I de tilfeller hvor det er fremlagt anmeldelse på forfalskning av kjennemerke har Vegdirektoratet dispensert fra nåværende § 2-5 nr. 3 andre ledd. Også i saker hvor man har fått inn søknad om bytte av tegnkombinasjon på bakgrunn religiøs overbevisning har unntak

blitt innvilget. Det bemerkes at det i disse tilfellene har vært snakk om religiøs overbevisning som har kunnet verifiseres som sterk og etterprøvbart. Eksempelvis hvor bruker forut for tildelt kjennemerke særskilt har kommet med henstilling om at tegnkombinasjonen ikke må slutte på et spesifikt siffer da dette i forhold til vedkommende sin religion bringer ulykke.

Det er følgelig ikke tilstrekkelig å innvilge ny tegnkombinasjon fordi bruker ønsker at et kjennemerke skal slutte på et rundt tall eks. DE 63000. Det skal heller ikke innvilges ny tegnkombinasjon fordi bruker ønsker seg kjennemerker fra et bestemt geografisk område eks. BS, eller ønsker å slippe å ha kjennemerker fra et bestemt område eks. SV. Politisk overbevisning anses ikke som en særlig tungtveiende grunn til å endre tildelt tegnkombinasjon.

Bestemmelsen er ikke ment å åpne opp for bruk av tegnkombinasjoner som i dag ikke brukes, eks. NS.

Dersom det tildeles nytt kjennemerke med ny tegnkombinasjon skal tegnkombinasjonen tildeles ut fra gjeldene tildelingskriterier. Det skal altså velges neste ledige kjennemerke i kjennemerkeserien, med mindre man da vil få tildelt et kjennemerke som vil medføre en ny søknad om unntak fra tildelt kjennemerke. Om dette skulle skje skal første tilgjengelig kjennemerke i kjennemerkeserien som ikke medfører ny søknad velges.

11.2. Andre ledd

Foreslått § 2-10 andre ledd fastsetter at eier av kjøretøyet må betale for nytt kjennemerke, jf. utgangspunktet i vegtrafikkloven § 15 femte ledd. Bestemmelsen medfører ingen realitetsendring i forhold til gjeldene regelverk eller praksis.

12. § 2-11. Utforming av kjennemerker

Foreslått § 2-11 første ledd første setning tilsvarende § 2-5 nr. 1. Det er tatt inn at også kjøretøy registrert på Svalbard skal ha kjennemerker med lysegule tegn på sort bunn. Dette er kun en kodifisering og tydeliggjøring av praksis, og medfører ingen realitetsendring.

Foreslått § 2-11 andre ledd tilsvarende § 2-4 nr. 2 fjerde ledd, mens foreslått § 2-11 tredje ledd tilsvarende § 2-5 nr. 2, med et tillegg i foreslått bokstav h om kjennemerker til kjøretøy registrert på Svalbard. Med unntak av tredje ledd bokstav h er det kun gjort strukturelle og språklige endringer i bestemmelsen, som ikke medfører noen realitetsendring.

Tittelen «utforming av kjennemerker» viser til at bestemmelsen inneholder krav til hvordan kjennemerker skal se ut. Nåværende § 2-4 nr. 2 fjerde ledd er flyttet til bestemmelsen om utforming av kjennemerker da den sier noe om hvor myndigheten til å tildele kjennemerkene ligger. På den måten får bestemmelsen regler om hvem som har myndighet til å fastsette

utførelsen av kjennemerker og hvem som har myndighet til å tildele kjennemerker, i tillegg til regler om hvordan kjennemerkene skal se ut.

I foreslått § 2-11 tredje ledd bokstav a tredje punktum er «med» byttet ut med «for» i forhold til nåværende § 2-5 nr. 2 bokstav a tredje punktum. Dette er kun en språklig endring, og medfører ingen realitetsendring.

I foreslått § 2-11 tredje ledd bokstav d er «diplomatisk eller konsulær» endret til «diplomatiske eller konsulære», dette er kun en språklig endring som ikke medfører noen realitetsendring.

I foreslått § 2-11 tredje ledd bokstav e er «Lisensiert rallybil, lisensiert trial- og lisensiert enduromotorsykkel» endret til «Lisensiert rallybil, trial- eller enduromotorsykkel». Dette er kun en språklig endring, lisensiert viser til både rallybil, trial- og enduromotorsykkel, og medfører ingen realitetsendring. Det er også fjernet et komma mellom «Motorsykkelforbund» og «samt».

I foreslått § 2-11 tredje ledd bokstav f første punktum er «Prøvekjennermerke» endret til «Årsprøvekjennermerke», i andre punktum er «Prøvekjennermerke» endret til «Dagsprøvekjennermerke». Dette er kun en språklig presisering for å gjøre det klart at de forskjellige setningene viser til hvert sitt sett med prøvekjennermerker, og medfører ingen realitetsendring.

I foreslått § 2-11 tredje ledd bokstav g, er «av kjennemerket» lagt til i slutten av første setning. Dette er for å tydeliggjøre at «rød bord på hver side» viser til hver side av kjennemerket. Endringen er kun en språklig presisering som ikke medfører noen realitetsendring.

13. § 2-12. Unntak fra krav til utforming av kjennemerker

Det er foreslått en ny bestemmelse i § 2-12. Bestemmelsen gir regionvegkontoret mulighet til å gjøre unntak fra bestemmelsen i foreslått § 2-11 tredje ledd i de tilfeller der et kjøretøy har blitt ombygd i henhold til kjøretøyforskriften og forskrift 5. juli 2012 nr. 817 om godkjenning av bil eller tilhenger til bil, og kjøretøyet ennå ikke har fått tildelt nye kjennemerker. Unntaket er en kodifisering gjeldende praksis og medfører således ingen realitetsendring.

Bakgrunnen for dispensasjonen er at det ved ombygging av kjøretøy som tilsier endring av kjennemerke hender at nye kjennemerker ikke er bestilt eller mottatt ved trafikkstasjonen når endringene foretas i Autosys. Ved endring fra kjennemerker med sorte tegn på hvit reflekterende bunn til kjennemerker med sorte tegn på grønn reflekterende bunn, er det i dag ikke mulig å bestille nye kjennemerker før endringen er foretatt. Det hender også at det ved registrering tildeles feil kjennemerker. Det vil være urimelig for brukerne hvis kjøretøyet ikke kan tas lovlig i bruk før riktig kjennemerke er mottatt, når feilen skyldes forhold hos Statens vegvesen.

Unntaket gjelder kun for ombygde kjøretøy der det ikke er bestilt eller mottatt riktig kjennemerke ved trafikkstasjonen. Endringen skal foretas i Autosys før unntak innvilges. Unntak kan også innvilges dersom kjennemerkene er bestilt til annen trafikkstasjon enn den som utfører endringen i Autosys.

Tidligere utstedte kjennemerker skal alltid innleveres før nye kjennemerker utleveres.

Den generelle dispensasjonen av 21. mars 2013 opphører å gjelde fra det tidspunkt foreslått bestemmelse trer i kraft.

14. § 2-13. Størrelse på kjennemerke

Foreslått § 2-13 er en videreføring av reglene i kjøretøyforskriften § 39-10 nr. 1, § 39-11 nr. 1 første og andre ledd og § 39-11 nr. 5 for bil og tilhenger til bil.

I foreslått § 2-13 andre ledd bokstav c er det presisert at det gjelder for tilhenger til bil. Dette er kun en språklig presisering.

Det er i tredje ledd understreket at kjøretøyforskriften kapittel 39 fremdeles gjelder for bil og tilhenger til bil registrert for første gang, eller bytter kjennemerker eller er tildelt kjennemerke før 15. september 2012. For andre kjøretøy gjelder kjøretøyforskriften kapittel 39 fremdeles, jf. fjerde ledd.

15. § 2-14. Plassering av kjennemerker på bil og tilhenger til bil

Foreslått § 2-14 er en videreføring av kjøretøyforskriftens bestemmelser om plassering av kjennemerker for bil og tilhenger til bil registrert første gang i Norge.

Plassering bak er regulert i direktiv 70/222/EØF, og foreslått § 2-14 femte ledd viser til dette da det ikke har blitt vurdert dithen at norske regler skal fravike direktivet. Direktivet sier derimot ikke noe om plassering foran.

Andre ledd er en videreføring av kjøretøyforskriften § 39-3 nr. 1 første ledd

Tredje ledd er en videreføring av kjøretøyforskriften § 39-3 nr. 1 tredje.

Fjerde ledd er en videreføring av kjøretøyforskriften § 39-3 nr. 2. Siste setning er en videreføring av kjøretøyforskriften § 39-2 nr. 2.1 første del av første setning.

16.§ 2-15. Generelle bestemmelser om kjennemerker etter tidligere registreringsordninger

Foreslått § 2-15 tilsvarende nåværende § 2-6 nr. 1. Nåværende § 2-6 er fordelt på foreslåtte bestemmelser § 2-15 til § 2-19, for å gjøre regelverket rundt tildeling av kjennemerker etter tidligere registreringsordninger klarere og mer oversiktlig.

I foreslått § 2-15 er overskriften endret til at det kun er nåværende overskrift fra § 2-6 nr. 2 som er videreført, ikke paragrafoverskriften fra nåværende § 2-6, da den er ansett unødvendig etter oppdeling av bestemmelsen. I foreslått tredje ledd er «tildeles» flyttet for bedre språklig flyt, og medfører ikke noen realitetsendring.

Nåværende § 2-6 nr. 2 er i for det meste videreført i foreslått § 2-15 fjerde, femte og sjette ledd.

Siste del av nåværende § 2-6 nr. 2 andre ledd «og skal forelegges for Statens vegvesen for godkjenning» er i foreslått § 2-15 sjette ledd fjernet. Eier kan når som helst bestille og få produsert kjennemerker fra tidligere registreringsordninger uten rekvisisjon eller noen form for godkjenning fra Statens vegvesen. Dette medfører at det hverken anses praktisk eller hensiktsmessig at kjennemerker fra tidligere registreringsordninger skal forevises Statens vegvesen for godkjenning før de tas i bruk.

Utover den strukturelle endringen er «april 1971» endret til «1. april 1971», «Statens vegvesen» endret til «regionvegkontoret» i henholdsvis tredje og femte ledd. Dette medfører ingen realitetsendring.

17.§ 2-16. Kjennemerke for registreringsordning før 1. april 1971

Nåværende § 2-6 nr. 3 er i sin helhet videreført i foreslått § 2-16. Utover den strukturelle endringen er det ikke foretatt noen endringer av materiell eller språklig art i bestemmelsen.

18.§ 2-17. Kjennemerke for registreringsordning fra og med 1. april 1971 til og med 31. mars 1982

Nåværende § 2-6 nr. 4 er i sin helhet videreført i foreslått § 2-17. Utover den strukturelle endringen er det ikke foretatt noen endringer av materiell eller språklig art i bestemmelsen.

Samtidig med dette forslaget sendes samtidig ut et forslag om endring i nåværende § 2-6 nr. 4 som vil gjelde for foreslått § 2-17 dersom det blir vedtatt. Forslaget er tatt inn i eget høringsnotat som sendes ut samtidig som dette. Se mer om forslaget i «Høringsnotat – forslag til forskrift om bruk av kjøretøy § 2-6 nr. 4 andre ledd andre setning».

19.§ 2-18. Kjennemerke for registreringsordning etter 31. mars 1982 frem til 1. januar 2002

Nåværende § 2-6 nr. 5 er i sin helhet videreført i foreslått § 2-18. Utover den strukturelle endringen er det ikke foretatt noen endringer av materiell eller språklig art i bestemmelsen.

20.§ 2-19. Bruk av prøvekjennemerke m.m.

Foreslått § 2-19 tilsvarer nåværende § 2-7 nr. 1. Bestemmelsen medfører ingen materiell endring, kun endret struktur, og ordlyd i tredje ledd, se begrunnelse ovenfor i punkt 9.

21.§ 2-20. Bruk av dagsprøvekjenner

Foreslått § 2-20 tilsvarer nåværende § 2-7 nr. 2. I første ledd er «enkelt tilfelle» endret til «enkeltilfelle». I tredje ledd er «utlåner/utsteder» endret til «regionvegkontoret». Dette er kun språklige endringer og er ikke ment å medføre noen realitetsendring. Bestemmelsen medfører ellers ingen materiell endring, kun endret struktur.

22.§ 2-21. Unntak for utstedelse av dagsprøvekjenner til registrerte kjøretøy

Foreslått § 2-21 er en ny bestemmelse som åpner for at man kan søke regionvegkontoret om å tildele dagsprøvekjenner til registrert kjøretøy, når det foreligger særlig tungtveiende grunner. Bestemmelsen gir dermed muligheten for regionvegkontoret å innvilge unntak fra hovedregelen om at det ikke er tillatt å bruke prøvekjennemerke på kjøretøy som er registrert. Per i dag ligger denne muligheten kun hos Vegdirektoratet jf. bruksforskriften § 6-2.

Vilkåret om at det må foreligge særlige tungtveiende grunner for å gjøre unntak fra hovedregelen er foreslått for å tydeliggjøre at det skal mye til. I andre setning er det gitt eksempler på hva som ligger i «særlig tungtveiende grunner» for å vise hvor høyt listen skal ligge i vurderingen. Oppramsingen er ikke uttømmende, men det er klart at det skal mye til for å gjøre unntak fra hovedregelen om at registrert kjøretøy ikke kan benytte prøvekjennemerke.

Første eksempel om flytting av anleggsmaskiner fra anlegg til anlegg, samt flyplasskjøretøy som skal på verksted har sin bakgrunn i gjeldende praksis om tildeling og bruk av dagsprøvekjenner på kjøretøy registrert på sorte kjennemerker (anleggskjenner). Bakgrunnen for dispensasjonen var at store kjøretøy som ikke på en enkel måte kan fraktes på annet kjøretøy skal kunne fraktes til og fra verksted og mellom anlegg uten at de først må midlertidig avregistreres. Dispensasjonen gjelder utelukkende flytting, det er presisert at den kun gjelder for kjøretøy som er egnet for bruk på offentlig vei, og at vektor og dimensjoner må ligge innenfor det som er tillatt i følge bruksforskriften. Dersom kjøretøyet ikke

tilfredsstill disse kravene, må det søkes om dispensasjon fra kravene til vektor og dimensjoner samtidig. Den generelle dispensasjonen av 7. desember 2012 opphører fra det tidspunkt foreslått bestemmelse trer i kraft.

Eksempel nummer to om unntak for campingvogner registrert med anleggskjennemerker som skal flyttes mellom fast vinter- og sommersted har sin bakgrunn i gjeldende praksis om bruk av dagsprøvekjennerke på campingvogn. Også her er det hensynet til at kjøretøyet ikke på en enkel måte kan fraktes mellom stedene som ligger til grunn, og for å forhindre at campingvogner med anleggskjennemerker skal måtte avregistreres ved flytting mellom vinter- og sommersted. Den generelle dispensasjonen av 14. juni 2001 opphører fra det tidspunkt foreslått bestemmelse trer i kraft.

Når det gjelder kodifisering av de generelle dispensasjonene, medfører bestemmelsen ingen realitetsendring kun en videreføring av nåværende praksis. Ved å lage en unntaksbestemmelse er det imidlertid åpnet for at også andre tilfeller kan vurderes, det er opp til regionvegkontoret å vurdere hvert enkelt tilfelle, med den begrensningen det ligger i at prøvekjennerke som hovedregel kun skal benyttes til uregistrerte kjøretøy, og at bestemmelsen stiller som vilkår at det foreligger «særlige grunner».

23. § 2-22. Gebyr for dagsprøvekjennerke

Nåværende § 2-8 er i sin helhet videreført i foreslått § 2-22. Utover den strukturelle endringen er det ikke foretatt noen endringer av materiell art i bestemmelsen. Det er foreslått en endring i ordlyden. Endringen er av språklig art ved at «utlån/utstedelse» er endret til «utstedelse», dette er ikke ment å innebære noen realitetsendring, se for øvrig ovenfor i punkt 9.

24. § 2-23. Bruk av årsprøvekjennerker

Nåværende § 2-7 nr. 3 er i sin helhet videreført i foreslått § 2-23. Utover den strukturelle endringen er det ikke foretatt noen endringer av materiell eller språklig art i bestemmelsen.

25. § 2-24. Inndragning av prøvekjennerker

Nåværende § 2-7 nr. 4 er i sin helhet videreført i foreslått § 2-24. Hvert punktum har fått sitt eget ledd, for å gjøre bestemmelsen mer oversiktlig. «utlån/utstedelse» er endret til «utstedelse», se begrunnelse ovenfor i punkt 9.

I foreslått fjerde ledd er det understreket at bestemmelsen gjelder for dagsprøvekjennerker, i tillegg til at ordlyden har fått en bedre språklig flyt og forståelse. Endringen er av språklig art og er ikke ment å innebære noen realitetsendring.

Utover den strukturelle endringen er det ikke foretatt noen endringer av materiell art i bestemmelsen.

26.§ 2-25. Tap og tyveri av kjennemerke

Nåværende § 2-5 nr. 5 er i sin helhet videreført i foreslått § 2-25 første og andre ledd. Utover den strukturelle endringen er det ikke foretatt noen endringer av materiell art. Det er foreslått en endring i ordlyden. «tyveri og tap» er endret til «tap og tyveri» i første ledd, i tillegg til at det er foretatt noen revideringer av kommabruk. Endringen er av språklig art og er ikke ment å innebære noen realitetsendring.

Det er foreslått en ny bestemmelse i § 2-25 tredje ledd. Bestemmelsen er en kodifisering av gjeldende praksis. Bestemmelsen gir regionvegkontoret mulighet for å gjøre unntak fra foreslått § 2-8 tredje ledd om at vognkort del 2 må innleveres før enhver utstedelse av nytt vognkort når det gjelder utstedelse av nytt kjennemerke ved tap og tyveri. Bestemmelsen er plassert sammen bestemmelsene om tap og tyveri da unntaket kun gjelder ved tap og tyveri av kjennemerke, og det anses ryddig å samle dette.

Bakgrunn for unntaket er at det i nåværende § 2-14 andre ledd tredje setning og foreslått § 2-8 første ledd tredje setning er oppstilt vilkår om at vognkort del 2 skal oppbevares atskilt fra kjøretøyet. Det kan derfor virke urimelig at det er et krav om innlevering av vognkort del 2 dersom man mister eller blir frastjålet kjennemerker når man befinner seg langt unna vognkort del 2.

Unntak kan kun gis i tilfeller der tapet er meldt til politiet jf. foreslått § 2-25 første ledd.

Den generelle dispensasjonen av 22. desember 2011 opphører å gjelde fra det tidspunkt foreslått bestemmelse trer i kraft.

27.§ 2-26. Nasjonalitetsmerke

Nåværende § 2-13 er i sin helhet videreført i foreslått § 2-26. Utover den strukturelle endringen er det ikke foretatt noen endringer av materiell art i bestemmelsen. Det er foreslått en endring i ordlyden. I foreslått andre ledd andre punktum er formuleringen noe forenklet. Endringen er av språklig art og er ikke ment å innebære noen realitetsendring.

28.§ 2-27. Endring av registreringsforhold

Nåværende § 2-9 nr. 1 er delvis videreført i foreslått § 2-27, men allikevel med et par materielle og språklige endringer.

28.1.1. Første ledd

Nåværende § 2-9 nr. 1 første ledd første og andre punktum er i sin helhet videreført i foreslått § 2-27 første ledd. Utover den strukturelle endringen er det ikke foretatt noen endringer av materiell eller språklig art i bestemmelsen.

28.1.2. Andre ledd

Nåværende § 2-9 nr. 1 første ledd tredje punktum er i sin helhet videreført i foreslått § 2-27 andre ledd. Det er foreslått en endring i ordlyden ved at «og vognkort del 2» er inntatt. Endringen er av språklig art og ment å tydeliggjøre at tidligere eier også er ansvarlig for innlevering av vognkort del 2. Endring er ikke ment å innebære noen realitetsendring.

28.1.3. Tredje ledd

Nåværende § 2-9 nr. 1 andre ledd er i sin helhet videreført i foreslått § 2-27 tredje ledd. Utover den strukturelle endringen er det ikke foretatt noen endringer av materiell eller språklig art i bestemmelsen.

28.1.4. Fjerde ledd

Nåværende § 2-9 nr. 1 tredje ledd er endret i foreslått § 2-27 fjerde ledd. Foreslått endring er både av materiell og språklig art.

Den foreslåtte endringen innebærer at rettskraftige avgjørelser som fastsetter eierskap kan erstatte melding om eierskifte, på lik linje med attest fra namsmyndighet om avsluttet utleveringsforretning. Dette medfører at regionvegkontoret får utvidet sine fullmakter til å registrere et eierskifte selv om melding om eierskifte mangler.

Bakgrunnen for den foreslåtte endringen er at Vegdirektoratet ofte får inn søknader om endring av registreringsforhold på bakgrunn av rettskraftige avgjørelser, eksempelvis fra forlikrådet eller tingretten. I de tilfeller det foreligger en rettskraftig avgjørelse som fastsetter eierskap, forholder Vegdirektorat seg til denne avgjørelsen når vi i henhold til nåværende § 6-2 gir dispensasjon fra nåværende § 2-9 nr. 1 første ledd.

Den foreslåtte materielle og språklige endringen i bestemmelsen anses som en kodifisering av gjeldende praksis.

28.1.5. Femte ledd

Nåværende § 2-9 nr. 1 fjerde ledd er videreført i foreslått § 2-27 femte ledd. I tillegg er det foretatt en endring som både er av materiell og språklig art.

Det er lagt til en setning om at første punktum ikke gjelder dersom vedtak om eierskifte er fattet etter unntaksbestemmelsen i foreslått § 2-28. Dette for å tydeliggjøre at man ikke trenger å innlevere vognkort del 2 dersom man har fått unntak fra vilkår om melding om eierskifte.

Vegdirektoratet ser parallelt med forskriftsendringen på muligheten for å øke sikkerhetsaspektet for vognkort del 2, i samsvar med intensjonen i direktiv 1999/37/EF, senest endret ved direktiv 2003/127/EF. Ett av tiltakene som vurderes er personlig fremmøte for registrert eier ved innlevering av vognkort del 2 eller tapsmelding dersom dette ikke leveres før eller samtidig med melding om eierskifte.

Det jobbes også samtidig med å få på plass systemendringer slik at forskriften kan praktiseres etter dagens ordlyd. Praksisen i dag er at vognkort del 2 må innleveres før vedtak om omregistrering. På bakgrunn av at de nødvendige tekniske endringene i dagens motorvognregister ble større enn antatt og derfor har tatt lenger tid å gjennomføre enn estimert, har ikke nåværende § 2-9 nr. 1 4. ledd blitt praktisert som beskrevet i høring av 28. april 2008. Endringene ble foreslått gjort i nytt Autosys, men arbeidet med det nye motorvognregisteret ble imidlertid vesentlig forsinket. Per i dag jobbes det med å få på plass de nødvendige tekniske endringene i dagens motorvognregister så fort som mulig.

Dersom de nødvendige systemendringene blir en realitet og kan tas i bruk ved vedtagelsen av forslag til nytt kapittel 2 i bruksforskriften, vil sikkerhetsaspektet for vognkort del 2 øke med endringen. Dette fordi vi da ikke vil godkjenne en salgsmelding før vognkort del 2 er innlevert. Dersom ikke salgsmeldingen godkjennes før vognkort del 2 innleveres vil ikke avgiftskravene overføres til ny eier før han har mulighet til å omregistrere kjøretøyet. Dette gir tidligere eier et incentiv til å ordne forholdene rundt omregistrering, og levere vognkort del og forhåpentligvis minske søknader om dispensasjon fra kravet om innlevering av vognkort del 2.

Dersom systemendringene ikke er på plass til vedtagelse av foreslått forskriftsendring eller kort tid etter dette, vil vi vurdere å endre ordlyden tilbake slik den var før forskriftsendringen i 2009, og sette vilkår om innlevering av vognkort del 2 før omregistrering, slik det praktiseres i dag.

28.1.6. Sjette ledd

Nåværende § 2-9 nr. 2 første ledd bokstav a og b er i sin helhet videreført i foreslått § 2-27 sjette ledd bokstav a og b. Utover den strukturelle endringen er det ikke foretatt noen endringer av materiell eller språklig art i bestemmelsen.

Nåværende § 2-9 nr. 2 første ledd bokstav c og d er foreslått fjernet. Bakgrunnen for dette er at motorvognregisteret automatisk er koblet opp mot det sentrale folkeregisteret og Brønnøysundregisteret. I disse registrene foreligger det allerede en plikt til å melde fra om endring av adresse og navn. Det er således ikke hensiktsmessig at det foreligger en særlig meldeplikt i bruksforskriften når motorvognregisteret uansett forholder seg til disse registrene.

29.§ 2-28. Unntak fra vilkår om innlevering av melding om eierskifte

29.1.1. Bakgrunn

Foreslått § 2-28 er en ny bestemmelse. Bestemmelsen åpner for at regionvegkontoret i særlige tilfeller kan fatte vedtak om eierskifte selv om det mangler melding om eierskifte.

Det følger av nåværende § 2-9 nr. 1 at «*når kjøretøy skifter eier, skal dette meldes skriftlig med begge underskrift på samme melding om eierskifte til regionvegkontoret innen 3 dager*». Bestemmelsen oppstiller etter sin ordlyd krav om at det må registreres salgsmelding ved eierskifte.

Statens vegvesen mottar jevnlig søknader om å få registrert en ny eier av et kjøretøy uten at det er levert inn salgsmelding. Etter nåværende § 6-2 kan Vegdirektoratet gjøre «*generelle unntak eller unntak i enkelttilfelle*» fra bestemmelsene i bruksforskriften. For å kunne gi en dispensasjon må Vegdirektoratet på bakgrunn av en konkret vurdering komme til at det foreligger særlige grunner som gjør det rimelig å avvike fra gjeldene bestemmelser. Det bemerkes at terskelen for dispensasjon etter alminnelig forvaltningspraksis er høy, for å forhindre en uthuling av gjeldende regelverk.

Vegdirektoratet har imidlertid for enkelte tilfeller sett at det foreligger særlige grunner som gjør det rimelig å dispensere fra nåværende § 2-9 nr. 1 første ledd. Dette er eksempelvis tilfeller hvor tidligere eier er et foretak som er slettet i foretaksregisteret.

Foreslått § 2-28 vil gi regionvegkontoret hjemmel til å behandle søknader som i dag kun kan behandles av Vegdirektoratet. Bestemmelsen er ikke tiltenkt som noen oppmykning av dagens regelverk. Hovedregelen er at vedtak om eierskifte skal fattes på bakgrunn av salgsmelding som er innlevert, jf. foreslått § 2-27 første ledd. Det er kun i de tilfellene hvor det foreligger særlig tungtveiende grunner at det kan unntas fra hovedregelen.

29.1.2. Foreslått bestemmelse

Formuleringen «særlig tungtveiende grunner» gir anvisning på at dette er en smal unntaksregel. Unntak vil bare kunne gis dersom de grunner som oppgis for å gjøre unntak – etter en konkret vurdering – veier tyngre enn de hensyn som den aktuelle regelen skal ivareta. Foreslått § 2-27 skal først og fremst ivareta behovet for og hensynet til opprettholdelse av tidligere eiers interesser, ved blant annet å forhindre at stjalne kjøretøy skal kunne omregistreres uten at tidligere eiers samtykke, samt sikre tilliten til at de opplysninger som er registrert i motorvognregisteret er fullstendig. Unntak etter foreslått § 2-28 må derfor avveies mot disse hensynene. Hvordan uttrykket «særlig tungtveiende grunner» skal forstås er nærmere omtalt i del I, punkt 1.2.

For å understreke at det skal mye til for at man kan innvilge søknad etter foreslått § 2-28 har man i andre punktum foreslått eksempler på hva som anses som særlig tungtveiende grunner. At oppramsingen ikke er uttømmende følger av formuleringen «bl.a.».

Hva som anses som en særlig tungtveiende grunn må imidlertid behandles konkret i hver enkelt sak. Det påpekes imidlertid at Statens vegvesen som utgangspunkt ikke legger seg opp i privatrettslige forhold, se også i del I punkt 1.2 om dette. Dette innebærer at tilfeller der vedkommende som står som registrert eier i motorvognregisteret angivelig ikke har innlevert salgsmelding og ikke besvarer vedkommende som hevder å være ny eier av kjøretøyet sine henvendelser, i utgangspunktet vil bli avvist fordi det da dreier seg om en privatrettslig tvist om eierforholdet av et kjøretøy. Dette vil også gjelde saker der registrert eier står som utvandret i folkeregisteret, er en person som er utvist av Norge, er registrert død i folkeregisteret eller der registrert eier nekter å signere melding om eierskifte.

Dersom eierskiftehistorikken til et kjøretøy i motorvognregisteret ikke er fullstendig ved omregistrering jf. foreslått § 2-30 andre ledd, kan regionvegkontoret gi unntak etter foreslått § 2-28 og rette opp hull i eierskiftehistorikken. Dette gjøres ved å registrere et eierskifte uten at melding om eierskifte er innlevert. Se nærmere om eierskiftehistorikk i punkt 28.4.2. Begrunnelsen for dette er at det vil virke urimelig for ny eier at den ikke kan omregistrere et kjøretøy på grunn av forhold som ligger tilbake i tid, som ny eier ikke kan avhjelpe. Det er også i disse sakene viktig at saksbehandlingsreglene i forvaltningsloven kapittel V overholdes.

Vi viser for øvrig til punkt 1.7 ovenfor om at eierskifte er et enkeltvedtak i forvaltningslovens forstand, og at kravene til forsvarlig saksbehandling skal følges.

30.§ 2-29. Unntak fra vilkår om innlevering av vognkort del 2 før vedtak om eierskifte

Foreslått § 2-29 er en ny bestemmelse. Bestemmelsen åpner for at regionvegkontoret kan gjøre unntak fra kravet om innlevering av vognkort del 2. Foreslått § 2-29 må sees i sammenheng med foreslått § 2-27 femte ledd.

Både nåværende § 2-4 nr. 2 tredje ledd første punktum og § 2-9 nr. 1 fjerde ledd regulerer innlevering av vognkort del 2. Anvendelsesområdet for de to bestemmelsene er imidlertid forskjellig. Nåværende § 2-4 nr. 2 tredje ledd regulerer tilfeller ved behov for utstedelse av nytt vognkort. Nåværende § 2-9 nr. 1 fjerde ledd regulerer forhold rundt eierskifte. Foreslått § 2-29 er ment å avhjelpe den situasjonen som oppstår som følge av praktiseringen av nåværende § 2-9 nr. 1 fjerde ledd (foreslått § 2-27 femte ledd). Foreslått § 2-29 er ikke tiltenkt som noen oppmykning av dagens regelverk.

30.1.1. Bakgrunn

Bakgrunnen for foreslått § 2-29 er at Statens vegvesen stadig mottar henvendelser fra nye eiere av kjøretøy som ikke får omregistrert kjøretøyet på seg, fordi registrert eier ikke har levert vognkort del 2 eller tapsmelding. Dette medfører at ny eier ikke får omregistrert kjøretøyet. Inntil kjøretøyet er omregistrert på ny eier kan vedkommende ikke ta kjøretøyet lovlig i bruk jf. nåværende § 2-4 nr. 2 første ledd.

Situasjonen for ny eier har oppstått fordi det er lagt inn en melding om eierskifte uten at vognkort del 2 først har blitt innlevert, og det er da ny eier som står ansvarlig for offentligrettslige forpliktelser. Registrert eier har ansvaret for å innlevere vognkort del 2 eller tapsmelding, jf. nåværende § 2-9 nr. 1 fjerde ledd. Uten noen insentiv til å innlevere vognkort del 2 eller tapsmelding skal det mye til før registrert eier velger å avhjelpe situasjonen ny eier har kommet opp i.

For å avhjelpe på denne situasjonen kan ny eier per i dag søke Vegdirektoratet om dispensasjon fra vilkåret om innlevering av vognkort del 2 eller tapsmelding. I søknaden må det fremkomme hva som er gjort for å få tak i vognkortet eller få registrert eier til å sende inn en tapsmelding. For å kunne gi en dispensasjon må Vegdirektoratet på bakgrunn av en konkret vurdering komme til at det foreligger særlige grunner som gjør det rimelig å avvike fra gjeldene bestemmelser. Det bemerkes at terskelen for dispensasjon etter alminnelig forvaltningspraksis er høy, for å forhindre en uthuling av gjeldende regelverk.

30.1.2. Foreslått bestemmelse

Den foreslåtte bestemmelsen er ikke tiltenkt å medføre noen endring av dagens praksis. Utgangspunktet er at er at vognkort del 2 eller tapsmelding skal innleveres. I de tilfellene hvor ny eier har gjort hva som er rimelig å forvente for å få tak i vognkort del 2 fra registrert eier kan likevel regionskontoret ved enkeltvedtak gjøre unntak fra foreslått § 2-27 femte ledd.

I «særlig tungtveiende grunner» ligger det et krav om at ny eier har uttømt sine muligheter til å få registrert eier til å innlevere vognkort del 2 eller tapsmelding. I søknaden må det fremgå hva ny eier selv har gjort for å ordne opp i situasjonen.

Det må også tas hensyn til et visst tidsmoment for registrert eier til å få levert vognkort del 2 eller tapsmelding. I dette ligger at ny eier ikke kan forvente at en søknad om unntak for vognkort del 2 vurderes samtidig som melding om eierskifte blir lagt inn.

31. § 2-30. Vilkår for omregistrering

Foreslått § 2-30 er en ny bestemmelse. Bestemmelsen er foreslått for å tydeliggjøre vilkårene for omregistrering. Da vilkårene ikke er helt identiske med vilkår for førstegangsregistrering i Norge anser vi det hensiktsmessig at dette fremgår tydelig i forskriften. Bestemmelsen er plassert etter bestemmelsene om eierskifte, da omregistrering er en handling som i tid foretas etter eierskifte.

31.1.1. Første ledd

Første ledd tilsvarer i all hovedsak nåværende § 2-3 nr. 3 og foreslått § 2-5. I bokstav a er det fjernet at bevis for at toll er betalt skal fremlegges, da det ikke betales toll ved omregistrering, kun avgifter.

I bokstav c) er kravet om fremlegging av identitetsbevis endret til at eier må identifisere seg. Dette innebærer at det kan godtas andre måter å identifisere eier på enn fysisk fremlagt id. Det kreves at eier oppgir fødselsnummer, D-nummer eller organisasjonsnummer. Dette innebærer blant annet at fremlegging av vognkort del 2 er tilstrekkelig som identifisering dersom det er fullstendig utfylt. Dette åpner også for at eier vil være tilstrekkelig identifisert ved innlogging og bruk av selvbetjeningsløsninger.

Nåværende § 2-3 nr. 3 f er tatt bort da det ikke gjelder omregistrering. For øvrig er det foretatt noen små språklige endringer på lik linje som i foreslått § 2-5. Se i kommentarene til foreslått § 2-5 ovenfor om dette.

31.1.2. Andre ledd

Foreslått § 2-30 andre ledd er en ny bestemmelse. Bestemmelsen er utformet for å stadfeste og synliggjøre dagens forståelse av regelverk og praksis.

Det følger av nåværende § 2-9 nr. 1 at *«når et kjøretøy skifter eier, skal dette meldes skriftlig med begge underskrift på samme melding om eierskifte til regionvegkontoret innen 3 dager»*. Bestemmelsen oppstiller etter sin ordlyd krav om at det må registreres salgsmelding ved eierskifte.

Det fremgår ikke direkte av nåværende § 2-9 nr. 1 at rekkefølgen av salgsmeldinger formelt sett må være fullstendig for at et kjøretøy skal kunne omregistreres på ny eier. Det er imidlertid slik bestemmelsen har blitt praktisert og tolket. Bakgrunnen for dette er å sikre registrert eiers interesser, ved blant annet å forhindre at stjalne kjøretøy skal kunne omregistreres uten den registrerte eiers samtykke, samt sikre tilliten til at de opplysninger som er registrert i motorvognregisteret er fullstendig.

Foreslått § 2-30 andre ledd medfører således ingen realitetsendring, men er en kodifisering og presisering av gjeldende rett og praksis. I de tilfellene hvor eierskiftehistorikken ikke er fullstendig (manglende salgsmeldingsledd) kan det etter foreslått § 2-28 unntas fra foreslått § 2-27 og registreres eierskifte uten at melding om eierskifte er innlevert, se punkt 28.2 ovenfor om dette.

32. § 2-31. Vilkår for midlertidig avregistrering

Foreslått § 2-31 tilsvarende nåværende § 2-12 første, andre og fjerde ledd. Nåværende § 2-12 tredje og fjerde ledd er flyttet til foreslått § 2-33. Det er foretatt en del strukturelle og språklige endringer som ikke er ment å medføre noen realitetsendring. Oppdelingen av nåværende § 2-12 til to bestemmelser anses hensiktsmessig for å vise at det er ulike vilkår for midlertidig og endelig avregistrering.

Bestemmelsen har fått overskriften «midlertidig avregistrering» for å skille dette fra endelig avregistrering som er inntatt i foreslått § 2-33. Det er også presisert videre i bestemmelsen at den omhandler midlertidig avregistrering.

I foreslått § 2-31 bokstav a og b er det fjernet at den delen av vognkortet som skal medbringes under kjøring skal inndras sammen kjennemerkene. Dette er en kodifisering av gjeldende praksis da vognkort del 1 per i dag ikke inndras i kontroll på veg.

I foreslått § 2-31 bokstav d er «vognkort» slettet fordi det ikke lenger inndras etter foreslått § 2-31 bokstav a og b. Dette medfører ingen realitetsendring.

33. § 2-32. Unntak fra vilkår om midlertidig avregistrering

Foreslått § 2-32 er en ny bestemmelse. Bestemmelsen er et unntak fra foreslått § 2-31 om midlertidig avregistrering. Foreslått § 2-32 vil gi regionvegkontoret hjemmel til å behandle søknader som i dag kun kan behandles av Vegdirektoratet etter bruksforskriften § 6-2. Den foreslåtte bestemmelsen er ikke tiltenkt som noen oppmykning av dagens regelverk.

33.1. Bakgrunn

Bakgrunnen for den foreslåtte bestemmelsen er behovet for å rydde opp i forhold der vedkommende som står som eier i motorvognregisteret ikke lenger er i besittelse av kjøretøyet.

Uavhengig av situasjonen er det uansett tidligere eiers ansvar å innlevere melding om eierskifte, jf. nåværende § 2-9 nr. 1 første ledd andre punktum. Et ansvar som også er videreført i foreslått § 2-27 andre ledd.

Unntaksbestemmelsen i foreslått § 2-32 skal først og fremst ivareta behovet for, og hensynet til, opprettholdelse av tidligere eiers interesser. Dette gjøres blant annet ved å forhindre at vedkommende som står som eier av kjøretøyet i motorvognregisteret skal bli holdt ansvarlig for økonomiske forpliktelser for et kjøretøy vedkommende ikke lenger besitter. Hensynet til at motorvognregisteret til enhver tid er ajourført slik at det inneholder reelle opplysninger om kjøretøyparken i Norge er også vektlagt.

33.2. Første ledd

Foreslått § 2-32 første ledd første punktum åpner for at regionvegkontoret etter søknad kan midlertidig avregistrere et kjøretøy hvor tidligere eier har overdratt et kjøretøy uten at melding om eierskifte er innlevert og ny eier kan identifiseres, enten med navn og folkeregistrertadresse, fødsels- og personnummer eller ved organisasjonsnummer.

I foreslått § 2-32 første ledd andre punktum fastsettes det at avregistreringen skal tilbakedateres til søknadstidspunktet. Dersom vedkommende som står som eier av kjøretøyet i motorvognregisteret dokumenterer å ha vært i kontakt med offentlig instans på et tidligere tidspunkt, skal avregistreringsdatoen settes til tidspunktet vedkommende som står som eier av kjøretøyet i motorvognregisteret var i kontakt med den offentlige instansen.

Det er vedkommende som står som eier av kjøretøyet i motorvognregisteret som må dokumentere å ha vært i kontakt med den offentlige instansen på et tidligere tidspunkt. Det er ikke regionvegkontoret sin oppgave å sjekke dette.

Midlertidig avregistrering er et enkeltvedtak, jf. forvaltningsloven § 2 første ledd bokstav b. Dette innebærer for eksempel at når Statens vegvesen vet hvem kjøretøyet er overdratt til og vurderer om kjøretøyet skal midlertidig avregistreres, må det sendes forhåndsvarsel.

33.2.1. Gjeldende praksis

Det bemerkes at terskelen for dispensasjon etter alminnelig forvaltningspraksis er høy, for å forhindre en uthuling av gjeldende regelverk.

Vegdirektoratet har imidlertid for enkelte tilfeller sett at det foreligger særlige grunner som gjør det rimelig å dispensere fra nåværende § 2-12. Dette er eksempelvis tilfelle hvor vedkommende som står registrert som eier av kjøretøyet i motorvognregisteret klarer å identifisere vedkommende som har overtatt kjøretøyet.

Begrunnelsen for gjeldende praksis i forbindelse med dispensasjoner og avregistrering av kjøretøy som ikke fyller vilkårene i nåværende § 2-12 er sammensatt. Hensynet til at vedkommende som står som eier av et kjøretøy i motorvognregisteret ikke skal måtte betale utgifter for et kjøretøy vedkommende ikke besitter må veies opp mot hensynet til at påsatte kjennemerker anses som bevis på at et kjøretøy er registrert. Ved midlertidig avregistrering av kjøretøy i motorvognregisteret som fortsatt har påsatte kjennemerker, undergraver man prinsippet om at utstedt kjennemerke er et bevis for at kjøretøyet er registrert og dermed er lovlig på veien. Det er således gode grunner som taler for en restriktiv praksis i tilfellene hvor vedkommende som er eier av kjøretøyet ikke har forholdt seg til regelverket som regulerer eierskifte.

Foreslått § 2-32 første ledd anses som en kodifisering av gjeldende praksis.

33.3. Andre ledd

Foreslått § 2-32 andre ledd første punktum åpner for at regionvegkontoret etter søknad kan midlertidig avregistrere et kjøretøy hvor tidligere eier har overdratt et kjøretøy uten at melding om eierskifte er innlevert og ny eier ikke kan identifiseres.

I foreslått § 2-32 andre ledd andre punktum fastsettes det at avregistreringen først kan skje etter tre år regnet fra søknadstidspunktet. Dersom vedkommende som står som eier av kjøretøyet i motorvognregisteret dokumenterer å ha vært i kontakt med offentlig instans på et tidligere tidspunkt, skal avregistreringsdatoen regnes tre år frem i tid fra tidspunktet vedkommende som står som eier av kjøretøyet i motorvognregisteret var i kontakt med den offentlige instansen.

Det er vedkommende som står som eier av kjøretøyet i motorvognregisteret som må dokumentere å ha vært i kontakt med den offentlige instansen. Det er ikke regionvegkontoret sin oppgave å sjekke dette.

Midlertidig avregistrering er et enkeltvedtak, jf. forvaltningsloven § 2 første ledd bokstav b. Forvaltningslovens regler for saksbehandling ved enkeltvedtak kommer derfor til anvendelse. Når Statens vegvesen ikke vet hvem kjøretøyet er overdratt til er det imidlertid ikke mulig å sende ut forhåndsvarsel eller vedtaksbrev til ny eier. Det skal likevel skrives vedtak om midlertidig avregistrering med effektivering etter tre år. Det er søker som er ansvarlig for å oppsøke et regionvegkontor for å avregistrere kjøretøyet når treårsfristen er utløpt.

33.3.1. Gjeldende praksis

Det bemerkes at terskelen for dispensasjon etter alminnelig forvaltningspraksis er høy, for å forhindre en uthuling av gjeldende regelverk.

Vegdirektoratet har for enkelte tilfeller sett at det foreligger særlige grunner som gjør det rimelig å dispensere fra nåværende § 2-12. Dette er tilfeller hvor vedkommende som står som eier av kjøretøyet i motorvognregisteret har overdratt kjøretøyet, vedtak om eierskifte ikke er fattet og den som står som eier ikke har tilstrekkelig informasjon til å identifisere den kjøretøyet er overdratt til. Det gis imidlertid først dispensasjon til avregistrering etter at det er gått tre år fra søknadstidspunktet.

Begrunnelsen for gjeldende praksis er den samme som for foreslått § 2-32 første ledd, og er beskrevet ovenfor i punkt 33.2.1 tredje avsnitt.

Det bemerkes at disse sakene er svært betente, fordi det virker svært urimelig at vedkommende som står som eier av kjøretøyet i motorvognregisteret må betale utgifter knyttet til bompassering, parkeringsavgifter og kjøretøyrelaterte utgifter for et kjøretøy man ikke lenger eier eller besitter.

Tidligere ble ikke disse kjøretøyene avregistrert og eier ble stående som ansvarlig for offentlige utgifter på ubestemt tid. Valget av tre år fra søknadstidspunkt er begrunnet i ivaretagelsen av hensyn til regelverket og hensyn til vedkommende som er registrert som eier av kjøretøyet.

Vedkommende som er registrert som eier av kjøretøyet er den som er nærmest å holde til ansvar for at regelverket ikke ble fulgt da det er denne som etter nåværende § 2-9 nr. 1 første ledd tredje punktum har ansvar for levere eierskiftemeldingen. Det ville imidlertid virket urimelig dersom vedkommende som er registrert som eier av kjøretøyet i motorvognregisteret ble holdt ansvarlig for kjøretøyets forpliktelser til evig tid. Samtidig er det, for å hindre unndragelser av økonomiske forpliktelser, viktig at muligheten for midlertidig avregistrering av kjøretøy ikke gjøres for enkelt. Tre år gir i tillegg vedkommende som står som eier av kjøretøyet i motorvognregisteret mulighet til å få saken løst før avregistreringen utføres.

Foreslått § 2-32 andre ledd anses som en kodifisering av gjeldende praksis. Bestemmelsen anses for øvrig å ha en preventiv effekt for få brukere til å følge regelverket.

33.4. Tredje ledd

Foreslått § 2-32 tredje ledd første punktum åpner for at regionvegkontoret etter søknad kan midlertidig avregistrere et kjøretøy hvor tidligere eier ikke lenger er i besittelse av kjøretøyet. For at foreslått tredje ledd skal komme til anvendelse, må det være klart at forholdet ikke behandles etter foreslått § 2-32 første eller andre ledd. Tredje ledd kan således ikke brukes for å omgå treårsregelen i foreslått andre ledd.

Vilkåret for at kjøretøyet kan bli avregistrert er at det foreligger særlig tungtveiende grunner, og formuleringen gir anvisning til at dette er en smal unntaksregel. Hvordan uttrykket «særlig tungtveiende grunner» skal forstås er nærmere omtalt ovenfor i del I punkt 1.2.

Unntak vil bare kunne gis dersom de grunner som oppgis for å gjøre unntak – etter en konkret vurdering – veier tyngre enn de hensyn som foreslått § 2-31 skal ivareta.

For å understreke at det skal mye til for at man kan innvilge søknad etter foreslått § 2-32 tredje ledd andre punktum er det foreslått eksempler på hva som anses som særlig tungtveiende grunner. At oppramsingen ikke er uttømmende følger av formuleringen «bl.a.». Eksemplet er ment å illustrere hva som kan anses som en særlig tungtveiende grunn. Hva som anses som en særlig tungtveiende grunn må imidlertid behandles konkret i hver enkelt sak.

I foreslått § 2-32 tredje ledd tredje punktum fastsettes det at avregistreringen skal tilbakedateres til søknadstidspunktet. Dersom vedkommende som står som eier av kjøretøyet i motorvognregisteret dokumenterer å ha vært i kontakt med en offentlig instans på et tidligere tidspunkt, skal avregistreringsdatoen settes til tidspunktet vedkommende var i kontakt med den offentlige instansen.

Det er vedkommende som står som eier av kjøretøyet i motorvognregisteret som må dokumentere å ha vært i kontakt med den offentlige instansen. Det er ikke regionvegkontoret sin oppgave å sjekke dette.

Midlertidig avregistrering er et enkeltvedtak, jf. forvaltningsloven § 2 første ledd bokstav b. Forvaltningslovens regler for saksbehandling ved enkeltvedtak kommer derfor til anvendelse.

33.4.1. Gjeldende praksis

Det bemerkes at terskelen for dispensasjon etter alminnelig forvaltningspraksis er høy, for å forhindre en uthuling av gjeldende regelverk.

Begrunnelsen for gjeldende praksis er den samme som for foreslått § 2-32 første ledd, og er beskrevet ovenfor i punkt 33.2.1 tredje avsnitt.

Vegdirektoratet har for enkelte tilfeller sett at det foreligger særlige grunner som gjør det rimelig å dispensere fra nåværende § 2-12. Dette er eksempelvis tilfeller hvor kjøretøyet er solgt til en person og tidligere eier hevder at denne har ført kjøretøyet ut av landet. Kjennemerkene til kjøretøyet er i disse tilfellene ikke innlevert, men tidligere eier har levert inn melding om eierskifte som ikke lar seg legge inn i Autosys, eksempelvis fordi eierskiftemeldingen er fylt ut med utenlandsk fødsels- og personnummer på ny eier. Et annet

eksempel kan være der vedkommende som står som eier av kjøretøyet i motorvognregisteret kan fremlegge dokumentasjon fra utenlandske offentlige instanser om at kjøretøyet er overdratt. I saker der norske offentlige instanser kan dokumentere at vedkommende som står som eier av kjøretøyet i motorvognregisteret ikke har kjøretøyet, kan slik dokumentasjon anses som særlig tungtveiende grunn.

Foreslått § 2-32 tredje ledd anses som en kodifisering av gjeldende praksis.

34.§ 2-33. Endelig avregistrering

Nåværende § 2-12 tredje og femte ledd er i sin helhet videreført i foreslått § 2-33, og bestemmelsen har fått overskriften «endelig avregistrering». Utover den strukturelle endringen er det ikke foretatt noen endringer av materiell art i bestemmelsen. Det er foreslått en endring av ordlyden i første ledd ved at «der hvor» i første ledd er erstattet av «når». Endringen er av språklig art og er ikke ment å innebære noen realitetsendring.

35.§ 2-34. Gebyr for å få tilbake kjennemerker

Foreslått § 2-34 tilsvarer nåværende § 2-11. Det er foretatt noen språklige og strukturelle endringer som ikke er ment å medføre noen realitetsendring.

At vognkort er tatt bort fra ordlyden er for å tilpasse regelverket til dagens praksis. At kjennemerker og vognkort inndras er en kan-bestemmelse, jf. vegtrafikkloven § 36 nr. 3, og det er derfor ikke nødvendig at begge inndras. For at kjøretøyet skal anses midlertidig avregistrert, må derimot kjennemerkene inndras jf. nåværende § 2-12 og foreslått § 2-34, ettersom at påsatte kjennemerker er det synlige tegnet på at kjøretøyet kan brukes lovlig på offentlig vei. Det er i dag kun kjennemerker som blir inndratt i kontroll på veg, og da vognkort ikke blir inndratt anser vi det som unødvendig å videreføre et regelverk som ikke blir fulgt.

Det er i første ledd lagt til at for å ilegges et påskiltningsgebyr, må det på forhånd foreligge en begjæring om inndragning i Autosys. Dette er inntatt for å oppdatere regelverket til slik det var ment å være etter forskriftsendring ved opphøring av oblatordningen og tidligere § 2-10. Etter forskriftsendringen 1. mai 2012 ved forskrift 11. april 2012 nr. 307 kunne regelverket leses som om det ikke var nødvendig med begjæring om avskilting for å pålegge påskiltningsgebyr. Det er klart at dette var en utilsiktet virkning, se høringsbrevets vedlegg av 6. februar 2012, i forbindelse med forskriftsendringen som i punkt 2.2 påpeker at *«Det vil i praksis ikke være noen endringer i forhold til gebyret, bortsett fra at det ikke være med grunnlag i § 2-10 gebyret gis»* og videre *«Vegdirektoratet foreslår en endring i bruksforskriften § 2-11, slik at hjemmelen i bestemmelsen, bruksforskriften § 2-10, erstattes med vegtrafikkloven § 36. Det betyr at det kan gis påskiltningsgebyr for kjøretøy som vil ha kjennemerker på igjen etter avskilting med grunnlag i vegtrafikkloven § 36.»*. Endringen er kun en språklig presisering av regelverket, og er en videreføring av gjeldene rett. Etter komma

i første setning er «må» endret til «skal». Dette er kun en endring som gir klarere språklig forståelse, og medfører ingen realitetsendring.

Andre ledd i nåværende § 2-11 er slettet, da det nå fremgår klart av foreslått første ledd at det kun er kjøretøy med avskiltingsbegjæring som skal betale påskiltingsgebyr, og nåværende andre ledd anses derfor overflødig.

DEL III Administrative og økonomiske konsekvenser

I dette kapitlet ønsker vi å gi et overblikk over de økonomiske og administrative konsekvensene av forslagene, samt å trekke opp noen generelle linjer. Endringer som ikke antas å få økonomiske eller administrative konsekvenser er ikke omtalt.

Formålet med forskriftsendringen er blant annet å gjøre regelverket enklere og tydeligere, både med hensyn til forståelsen av den enkelte forskriftsbestemmelse og systematikken i regelverket. Et annet mål er å forskriftsfeste en del regler som følger av praksis og generelle dispensasjoner, slik at det fremgår klart av regelverket hva som er tillatt. Gjeldende kapittel 2 trådte i kraft i 1990, og selv om regelverket har vært revidert på enkelte punkter, har systematikken og bestemmelsene stått mer eller mindre uendret siden den gang.

Bestemmelsene er meget konkrete, noe som i sin tid også var tilsiktet, og gir lite rom for skjønn og tolkning. For den store majoriteten av saker som angår registrering fungerer dette bra. Det er imidlertid en mindre andel saker hvor det oppstår problemer som enten skyldes bruker eller forhold på Statens vegvesens side. Ettersom det nåværende kapitlet ikke har noen egne unntaksbestemmelser har unntak fra forskriftens regler utviklet seg i praksis etter dispensasjonsbestemmelsen i bruksforskriften § 6-2. Især når det gjelder dispensasjoner og hva det er og ikke er adgang til å gi dispensasjon fra finnes store deler av regelverket i dag i generelle dispensasjoner, skriv og rundskriv med varierende rettslig status. Et viktig mål er å gjøre regelverket lettere tilgjengelig både for brukerne slik at disse har best mulig kjennskap til sine rettigheter og plikter, og for ansatte i Statens vegvesen. Bedre tilgang til og kunnskap om regelverket internt i Statens vegvesen vil også bidra til å sikre likebehandling og forutsigbarhet.

Dette betyr at selv om mange av bestemmelsene i revidert kapittel 2 er nye, innebærer en del av disse ingen endringer som får særlige konsekvenser for brukerne da de i stor grad er en kodifisering av gjeldende praksis.

Hva gjelder de administrative konsekvensene består disse i redusert behov for saksbehandling i Vegdirektoratet og Samferdselsdepartementet, ettersom det foreslås å gi regionvegkontorene hjemmel til å unnta fra noen av bestemmelsene i kapittel 2. For Statens vegvesens vedkommende innebærer dette at de fleste saker som er av en slik karakter at det er behov for å gjøre unntak fra hovedreglene i kapittel 2 kan løses på regionvegkontoret. Under nåværende regelverk ville disse sakene først bli forberedt av regionvegkontoret før de ble sendt som dispensasjonssaker til Vegdirektoratet. Som følge av de foreslåtte bestemmelsene vil regionvegkontorene i større grad fatte vedtak istedenfor å forberede dispensasjonssaker. Vegdirektoratet antar at de fleste av sakene det er foreslått unntaksbestemmelser for vil bli endelig løst av regionvegkontoret i første instans. Dette vil kunne medføre en innsparing på saksbehandlingen i Vegdirektoratet og frigjøre ressurser som kan disponeres til andre oppgaver enn ren saksbehandling, eksempelvis utviklingen av nytt Autosys. Tilsvarende vil også Samferdselsdepartementet kunne merke at de i færre saker vil bli klageinstans for Vegdirektoratet.

De foreslåtte endringene antas i liten grad få negative økonomiske konsekvenser. De foreslåtte unntaksbestemmelsene forventes å medføre at flere saker løses av regionvegkontorene, noe som igjen vil medføre kortere saksbehandlingstid og mindre overføring av saker mellom regionvegkontorene og Vegdirektoratet. Dette vil totalt sett medføre mer effektiv saksbehandling i Statens vegvesen og tidsmessig besparelse for brukere som igjen medfører økt samfunnsmessige besparelser. Vegdirektoratet vil kunne få noen utviklingskostnader, men disse ville vi fått uavhengig av denne høringen da de foreslåtte endringene ikke er avgjørende for systemmessige endringer som må gjøres fremover.

Vi har forståelse for at det kan virke som de foreslåtte bestemmelsene gjør det enklere å få avregistrert et kjøretøy enn under nåværende regler, således at dette kan medføre misbruk i forhold til innbetaling av kjøretøyrelaterte avgifter. Disse unntaksbestemmelsene er, som nevnt i kommentarene til de enkelte bestemmelsene, kun en kodifisering av gjeldende praksis. Det er således ikke ventet at dette vil medføre økonomiske konsekvenser i form av eksempelvis inntjening av fiskale avgifter. Det at Statens vegvesen kan rydde opp i saker i første instans kan imidlertid medføre at eksempelvis Tollvesenet slipper å sende ut urettmessige krav og at de således får en innsparing.

Enkelte steder foreslås det mindre endringer som kan oppfattes som av skjerpene art, blant annet ved at brukere i større grad må avklare privatrettslig forhold forut for at Statens vegvesen foretar endringer i motorvognregisteret. For den enkelte bruker vil dette kunne bety at forliksråd, namsmann, domstoler eller lignende først må avklare eierforholdet til kjøretøyet. Dette er for å sikre at motorvognregisteret er så reelt som mulig og Statens vegvesen ikke går ut over sin delegerte myndighet.

Det foreslås ikke bestemmelser som vil medføre endringer i Autosys, imidlertid vil det kunne være behov for å endre brukertilgangen i Autosys for ansatte ved regionvegkontoret.

Del V Forslag til forskrift om bruk av kjøretøy nytt kapittel 2.

«Forslag til forskrift om endring av forskrift 25. januar 1990 nr. 92 om bruk av kjøretøy kapittel 2.

§ 2-1. Definisjoner

I dette kapittel menes med

- a) motorvognregisteret: Statens vegvesens database over alle norske sivile kjøretøy. Motorvognregisteret er ikke et realregister.
- b) registrering: en offentlig tillatelse til at et kjøretøy kan tas i bruk enten på eller utenfor offentlig veg. Registrering innebærer en identifisering av kjøretøyet, og at det utstedes et kjennemerke jf. direktiv 1999/37/EF, senest endret ved direktiv 2003/127/EF.
- c) vognkort: et dokument som bekrefter at kjøretøyet er registrert. Innehaver av vognkortet er den person i hvis navn kjøretøyet er registrert, jf. direktiv 1999/37/EF senest endret ved direktiv 2003/127/EF. Dokumentet må være i overensstemmelse med vilkårene i § 2-8.
- d) eier: enhver som står som eier av kjøretøyet i motorvognregisteret, men hvor omregistrering enda ikke er gjennomført.
- e) registrert eier: den status eier får når kjøretøyet er registrert første gang i Norge eller omregistrert, og det er utstedt vognkort i eiers navn.
- f) melding om eierskifte: en skriftlig melding til Statens vegvesen om at kjøretøyet overdras fra selger til kjøper. Meldingen må være i overensstemmelse med vilkårene i § 2-27.
- g) eierskifte: vedtak om ny eier i motorvognregisteret som fattes på bakgrunn av innlevering av melding om eierskifte.
- h) omregistrering: vedtak om ny registrert eier i motorvognregisteret. Det innebærer at det er gitt en offentlig tillatelse til at et kjøretøy kan tas i bruk.
- i) midlertidig avregistrering: når kjennemerkene frivillig innleveres eller inndras etter vilkårene i § 2-31. Kjøretøyet kan senere påregistreres dersom alle vilkårene for registrering er oppfylt.
- j) endelig avregistrering: når kjøretøyet blir vraket eller ført ut av landet jf. vilkårene i § 2-33 andre ledd, og det markeres som vraket eller utført i motorvognregisteret.

§ 2-2. Hvilke kjøretøy som er registreringspliktige

- (1) Motorvogn og tilhenger til motorvogn er registreringspliktig med følgende unntak:
 - a) Traktor som er konstruert for fart ikke over 20 km/t.

b) Motorredskap som er konstruert for fart ikke over 50 km/t. Slik redskap er likevel registreringspliktig når den er konstruert for fart over 20 km/t, hovedsakelig er innrettet for person- eller godstransport eller til trekking av annet kjøretøy, og brukes på offentlig veg.

c) Motorredskap som er konstruert for fart over 50 km/t, og som bare brukes utenfor offentlig veg. Kryssing av offentlig veg er tillatt med slik motorredskap.

d) Tilhenger til traktor eller motorredskap som ikke er registreringspliktig.

e) Tilhenger til registreringspliktig traktor eller motorredskap når tilhengeren bare brukes utenfor offentlig veg. Kryssing av offentlig veg er tillatt med slik tilhenger.

f) Tilhenger til beltemotorsyssel.

g) Tilhenger til beltebil når tilhengeren bare brukes utenfor offentlig veg. Kryssing av offentlig veg er tillatt med slik tilhenger.

(2) Kjøretøy som ikke er registreringspliktig, tillates ikke registrert.

§ 2-3. Hvem kjøretøy skal registreres på

(1) Kjøretøy skal registreres på kjøretøyets eier.

(2) For kjøretøy som er solgt med forbehold om eiendomsrett for selgeren, regnes kjøperen som eier.

(3) Ved utleie av kjøretøy på leasingkontrakt, regnes utleieren som eier.

§ 2-4. Motorvognregisteret

(1) Registreringspliktige kjøretøy skal registreres i Det sentrale motorvognregister hvor Statens vegvesen er behandlingsansvarlig.

§ 2-5. Vilkår for registrering første gang i Norge

(1) Melding om registrering første gang i Norge gis til regionvegkontoret på fastsatt blankett.

(2) Før registrering skjer første gang i Norge må kjøretøyet være godkjent av regionvegkontoret eller inneha typegodkjenning gyldig i Norge.

(3) Følgende dokumenter må legges fram ved registrering første gang i Norge:

a) Bevis for at toll og avgifter er betalt for alle avgiftspliktige kjøretøy.

b) Bevis for at kjøretøyet er trafikkforsikret. Er det tvil om forsikringsplikten, kan regionvegkontoret kreve bevis for at kjøretøyet ikke trenger å være forsikret.

c) Identitetsbevis for kjøretøyets eier. For personlig eier skal beviset inneholde fødselsnummer (11 sifre) eller D-nummer. For virksomheter skal beviset inneholde organisasjonsnummer (9 sifre).

d) Løyve dersom det er påbudt for kjøretøyet.

e) Erklæring (lisens) fra Norges Bilsportforbund eller Norges Motorsykkelforbund om at kjøretøyet er lisensiert i overensstemmelse med reglement gitt av forbundene. Det må fremgå at kjøretøyet er godkjent i henhold til de tekniske og sikkerhetsmessige krav i reglementet dersom det skal registreres som lisensiert rallybil, trial- eller enduromotorsykel.

f) For kjøretøy som tidligere har vært registrert i annet land enn Norge skal alle deler av kjøretøyets vognkort eller dokumentasjon tilsvarende vognkort innleveres. Består vognkortet av to deler kan kjøretøyet registreres på ny i Norge selv om del 2 av vognkortet mangler hvis det foreligger skriftlig eller elektronisk bekreftelse om rett til nyregistrering fra myndighetene i det land hvor kjøretøyet tidligere var registrert.

§ 2-6. Registreringsplikt

(1) Registreringspliktig kjøretøy skal ikke brukes eller bli tillat brukt uten å være registrert på eieren og utstyrt med vognkort og kjennemerke.

(2) Kjøretøyets eier eller rådighetshaver er ansvarlig for at registreringsplikten oppfylles.

§ 2-7. Utsatt registreringsplikt for fortollet utenlandsregistrert kjøretøy

(1) Utenlandsregistrert kjøretøy kan brukes med gyldige utenlandske kjennemerker og vognkort eller dokumentasjon tilsvarende vognkort i inntil 30 dager etter at kjøretøyet er fortollet her i landet.

(2) Utlevert melding til avgiftsberegning og registrering (blankett NA-0221) samt gyldig vognkort eller dokumentasjon tilsvarende vognkort skal til enhver tid medbringes i kjøretøyet frem til kjøretøyet er registrert her i landet.

(3) Utenlandske kjennemerker skal innleveres til regionvegkontoret før norske kjennemerker kan utleveres. Innleverte kjennemerker skal makuleres. Dersom det kan dokumenteres at utenlandske kjennemerker er innlevert på et tidligere tidspunkt kan norske kjennemerker likevel utleveres.

(4) Politi, regionvegkontor eller tollvesen kan på stedet inndra kjennemerker på utenlandsregistrert kjøretøy som er fortollet, uavhengig av om kjøretøyet er i bruk eller ikke, når

a) enten utenlandske kjennemerker eller vognkort eller dokumentasjon tilsvarende vognkort ikke lenger er gyldig,

b) kjøretøyet ikke er forsikret,

c) det er mer enn 30 dager siden blankett NA-0221 ble utlevert, eller

d) blankett NA-0221, vognkort eller dokumentasjon tilsvarende vognkort ikke medbringes kjøretøyet.

(5) Uten utenlandske kjennemerker kan fortollet utenlandsregistrert kjøretøy kun brukes om det er påsatt gyldige prøvekjennemerker.

§ 2-8. Vognkort

(1) Vognkortet skal bestå av to deler. Del 1 skal være en teknisk del og alltid følge med under kjøring. Del 2 er en eierdel og skal oppbevares av registrert eier atskilt fra kjøretøyet. Innholdet i vognkortet samsvarer med direktiv 1999/37/EF, senest endret ved direktiv 2003/127/EF, vedlegg I kapittel II og vedlegg II kapittel II.

(2) Regionvegkontoret utsteder vognkort og midlertidig vognkort. Det midlertidige vognkortet skal gjelde frem til utstedelse av det ordinære vognkortet, men likevel ikke mer enn 1 måned. Det midlertidige vognkortet skal alltid medbringes under kjøring. Rettelser eller tilføyelser i vognkortet må bare gjøres av Statens vegvesen.

(3) Del 2 av tidligere utstedt vognkort skal innleveres før enhver utstedelse av nytt vognkort. Dersom vognkort del 2 mangler, må registrert eier levere fullstendig utfylt tapsmeldingsskjema til regionvegkontoret før nytt vognkort kan bestilles.

(4) I lisensiert rallybil, trial- eller enduromotorsykkel utstyrt med kjennemerker med hvite tegn på sort bunn, skal det under bruk alltid følge med vognlisens utstedt av Norges Bilsportforbund eller Norges Motorsykkelforbund samt påmeldings-, start- eller treningsbekreftelse utstedt av nevnte forbund eller arrangør.

§ 2-9. Kjennemerke

(1) Bil skal ha kjennemerke foran og bak. Beltemotorsykkel skal ha kjennemerke foran eller på venstre side. Annet registreringspliktig kjøretøy skal ha kjennemerke bak.

(2) Tildelt kjennemerke skal følge kjøretøyet.

(3) Kjøretøy må ikke ha merke, skilt eller liknende som kan forveksles med påbudt merke eller kjennemerke, eller som kan vanskeliggjøre identifikasjon av kjøretøyet.

(4) Kjennemerke skal være godt synlig og ikke være dekket av uvedkommende gjenstander.

(5) Kjennemerke skal være sikkert festet til kjøretøyet. Festet må ikke forandre lesbarheten eller gjøre det mulig å mistyde bokstaver eller tall. Festet skal ha samme eller tilnærmet samme farge som fargen på det sted på kjennemerket det festes.

(6) Innlevert eller inndratt kjennemerke oppbevares av regionvegkontoret i 6 måneder.

(7) Kjennemerker til kjøretøy som er registrert for første gang for mindre enn 30 år siden, og kjennemerker til kjøretøy som ikke har vært registrert og har årsmodell nyere enn 31 år, skal kun produseres med dagens godkjente utstyr for produksjon av kjennemerker.

§ 2-10. Unntak fra tildelt tegnkombinasjon

(1) Når det foreligger særlig tungtveiende grunner kan regionvegkontoret, ved enkeltvedtak, gjøre unntak fra § 2-9 andre ledd og tildele nytt kjennemerke med ny tegnkombinasjon. Med særlig tungtveiende grunner forstås bl.a. forfalsking av kjennemerke, kjøretøy som skal bli eller har vært ambassadekjøretøy og kjøretøy som skal flyttes til eller fra Svalbard.

(2) Eier av kjøretøyet må betale for nytt kjennemerke.

§ 2-11. Utforming av kjennemerker

(1) Kjennemerke til kjøretøy skal være av utførelse fastsatt av Vegdirektoratet.

(2) Regionvegkontoret bestemmer hvilket kjennemerke som skal tildeles kjøretøyet.

(3) Registreringspliktig kjøretøy skal ha kjennemerke med sorte tegn på hvit reflekterende bunn, med følgende unntak

a) Kjøretøy som bare brukes utenfor offentlig veg, herunder kjøretøy registrert for bruk på Svalbard, kan ha kjennemerke med lysegule tegn på sort bunn. Kjøretøy som på grunn av vekt eller dimensjon ikke tillates brukt på offentlig veg, skal ha slikt kjennemerke. Kryssing av offentlig veg er tillatt for kjøretøy med slikt kjennemerke. Om nødvendig må dispensasjon eller brukstillatelse være innhentet.

b) Varebil klasse 2 skal ha kjennemerke med sorte tegn på grønn reflekterende bunn.

c) Kjøretøy tilhørende Forsvaret skal ha kjennemerke med sorte tegn på gul bunn.

d) Kjøretøy som eies av fremmed stats diplomatiske eller konsulære stasjon, av diplomatisk eller konsulær tjenestemann, av diplomatisk stasjons administrative eller tekniske personale eller av familiemedlem, og som nyter privilegier og immunitet i henhold til Wien-konvensjonen av 1961 om diplomatisk samkvem, eller Wien-konvensjonen av 1963 om konsulært samkvem, skal ha kjennemerke med gule tegn på blå reflekterende bunn.

e) Lisensiert rallybil, trial- eller enduromotorsykkel som er fritatt for engangsavgift/tilleggsavgift, og som utelukkende brukes under konkurranse og organisert treningskjøring i henhold til reglement og godkjenning av Norges Bilsportforbund eller Norges Motorsykkelforbund, samt kjøring til og fra slike arrangement, skal ha kjennemerker med hvite tegn på sort bunn.

f) Årsprøvekjennermerke skal ha hvite tegn på rød bunn. Dagsprøvekjennermerke skal ha sorte tegn på rød bunn. Prøvekjennermerke som brukes på kjøretøy tilhørende Forsvaret, kan ha røde tegn på gul bunn.

g) Kjøretøy som oppfyller vilkår fastsatt i forskrift av 28. mars 1967 nr. 9350 om bruk av utenlandsk motorvogn i riket og om særskilt registrering av motorvogn for midlertidig bruk skal i tillegg ha en 45 mm loddrett, rød bord på hver side av kjennermerket. Med hvit skrift skal den venstre bord være påført tallet for den måned, og den høyre bord være påført de to siste sifre av tallet for det år registreringsens gyldighet utløper.

§ 2-12. Unntak fra krav til utforming av kjennermerker

Regionvegkontoret kan, ved enkeltvedtak, gjøre unntak fra bestemmelsene i § 2-11 tredje ledd om utforming av kjennermerke når et kjøretøy har blitt ombygd i henhold til forskrift 4. oktober 1994 nr. 918 om tekniske krav og godkjenning av kjøretøy, deler og utstyr og forskrift 5. juli 2012 nr. 817 om godkjenning av bil og tilhenger til bil. Unntak kan kun gjelde for 7 dager etter at kjøretøyet er omregistrert.

§ 2-13. Størrelse på kjennermerke til bil og tilhenger til bil

(1) For bil og tilhenger til bil som registreres for første gang eller som bytter kjennermerker gjelder følgende:

a) Stort, smalt kjennermerke skal være 52 cm bredt og 11 cm høyt.

b) Stort høyt kjennermerke skal være 34 cm bredt og 21 cm høyt.

c) Lite smalt kjennermerke skal være 30,3 cm bredt og 8,5 cm høyt.

d) Lite høyt kjennermerke skal være 22 cm bredt og 15,2 cm høyt.

(2) For bil og tilhenger til bil som tildeles kjennermerke xx.xx.2013 eller senere gjelder følgende:

a) Bil skal ha store kjennermerker. De kan være smale eller høye.

b) Lisensiert rallybil som er fritatt for engangsavgift/tilleggsavgift, skal ha lite kjennermerke. Det kan være smalt eller høyt.

c) Tilhenger til bil skal ha stort kjennermerke. Det kan være smalt eller høyt. Tilhenger til bil med bredde ikke over 1,25 m kan ha lite kjennermerke. Det kan være smalt eller høyt.

(3) For bil og tilhenger til bil som er registrert for første gang, som bytter kjennermerker eller er tildelt kjennermerke før 15. september 2012 gjelder kjøretøyforskriftens kapittel 39.

(4) For andre kjøretøy enn bil og tilhenger til bil gjelder kjøretøyforskriften kapittel 39.

§ 2-14. Plassering av kjennemerker på bil og tilhenger til bil

- (1) For bil og tilhenger til bil som registreres første gang i Norge gjelder bestemmelsene i denne paragraf. For eldre kjøretøy og andre kjøretøygrupper gjelder kjøretøyforskriften kapittel 39.
- (2) Kjennemerke foran skal være plassert slik at høyden fra vegbanen til nederste kant av kjennemerket er 25 cm eller mer. Høyden fra vegbanen til øverste kant skal være mindre enn 80 cm.
- (3) I særlige tilfelle, hvor en bils konstruksjon eller det utstyr den brukes med gjør det nødvendig, kan høyden fra vegbanen til øverste kant av kjennemerket foran økes til den høyde som er nødvendig. Målene skal tas når bilen er ubelastet.
- (4) Kjennemerke foran skal være godt synlig i et område avgrenset av 4 plan gjennom kjennemerkets 4 sidekanter. Disse plan skal sideveis og utover danne en vinkel på minst 30 grader med bilens lengdeakse. Det øverste plan skal danne en vinkel på minst 30 grader oppover, målt i forhold til horisontalplanet, og det nederste plan må være horisontalt eller danne en vinkel nedover. Såfremt kjennemerkets øverste kant er høyere enn 120 cm fra vegbanen, skal det nederste plan danne en vinkel på minst 15 grader i forhold til horisontalplanet. Midten av kjennemerket skal være plassert så nær kjøretøyets midtlinje som mulig.
- (5) Plassering av bakre kjennemerke for bil og tilhenger til bil skal tilfredsstillende kravene i direktiv 70/222/EØF.
- (6) Reglene i denne paragraf gjelder likevel ikke bil og tilhenger til bil som omfattes av § 2-15.
- (7) For andre kjøretøy enn bil og tilhenger til bil gjelder kjøretøyforskriften kapittel 39.

§ 2-15. Generelle bestemmelser om kjennemerker etter tidligere registreringsordninger

- (1) Kjøretøy som ble førstegangsregistrert for mer enn 30 år siden kan tildeles kjennemerker i henhold til registreringsordning gjeldende på tidspunktet for førstegangsregistreringen.
- (2) Kjøretøy med årsmodell eldre enn 31 år, kan tildeles kjennemerker i henhold til registreringsordning gjeldende pr. 1. januar året etter kjøretøyets modellår.
- (3) For kjøretøy omfattet av første eller andre ledd kan alternativt kjennemerker av nyere utførelse tildeles, under forutsetning av at kjøretøyet tilhører en registreringsordning som er 30 år eller eldre.
- (4) Kjøretøy som ikke har tidsriktig kjennemerke og som tilhører registreringsordninger fra før 1. april 1971, kan tildeles nytt tidsriktig kjennemerke. Forutsetningen for dette er at det er dokumentert at kjøretøyets kjennemerke ikke er tidsriktig og at det kjennemerke som ønskes tildelt er tidsriktig.
- (5) Kjennemerke skal tildeles av regionvegkontoret, og skal for ettertiden følge kjøretøyet.
- (6) Utforming, kvalitet, antall, plassering og belysning av kjennemerke skal være utført som fastsatt i den registreringsordning det tilhører

§ 2-16. Kjennemerke for registreringsordning før 1. april 1971

- (1) Kjennemerke kan utføres på to måter:
 - a) En bokstav og tre til seks tall. Mellom bokstav og tallkombinasjon skal det i halv høyde være en vannrett strek med samme bredde som bokstav og tall.
 - b) Seks tall. Tallene skal stå i par med en vannrett strek i halv høyde mellom parene.
- (2) Kjennemerket skal være godt leselig på en avstand av 30 meter.
- (3) Eier må selv få produsert kjennemerkene.
- (4) Kjennemerker tildeles med følgende tidligere fylkesbokstaver:

A-B-C-D-E-F-G-H-I-K-L-O-R-S-T-U-V-W-X-Y-Z
- (5) Eieren kan velge fritt blant bokstav og tallkombinasjoner som ikke er i bruk.

§ 2-17. Kjennemerke for registreringsordning fra og med 1. april 1971 til og med 31. mars 1982

- (1) Kjennemerke skal bestå av to bokstaver og 4 eller 5 tall. Tallene og bokstavene skal stå i hver sin gruppe. Utforming og utførelse skal være i overensstemmelse med «Bestemmelser om kjøretøy», hovedgruppe 27 gjeldende fra 1. april 1971.
- (2) Kjennemerker av denne typen skal ved førstegangsregistrering tildeles fra samme serier som benyttes ved førstegangsregistrering ellers. Eier kan fritt velge blant bokstavkombinasjonene som er aktive i distriktene.

§ 2-18. Kjennemerke for registreringsordning etter 31. mars 1982 frem til 1. januar 2002

- (1) Kjennemerke skal bestå av to bokstaver og 4 eller 5 tall. Tallene og bokstavene skal stå i hver sin gruppe. Utforming og utførelse skal være i overensstemmelse med «Bestemmelser om kjøretøy», datert 3. mai 1984.
- (2) Tildeling skjer som angitt i § 2-17 andre ledd.

§ 2-19. Generelt om bruk av prøvekjennemerke m.m.

- (1) Registreringspliktig kjøretøy kan flyttes, prøves, demonstreres eller kjøres i forbindelse med registrering uten å være registrert. Ved slik bruk skal kjøretøyet ha påsatt gyldig prøvekjennemerke og være i forsvarlig stand. Bruk av prøvekjennemerke til annet formål er ikke tillatt. Vognkort og kjøreseddel for årsprøvekjennemerke eller kjøreseddel for dagsprøvekjennemerke skal medbringes.

(2) Bruk av prøvekjennemerke til ordinær transport av personer og gods er ikke tillatt med mindre det medbringes spesiell tillatelse utstedt av regionvegkontoret. Det regnes ikke som ordinær transport når bil påsatt prøvekjennemerke trekker tilhenger påsatt prøvekjennemerke og dette vogntoget ikke er lastet med noen form for gods, eller når registrert bil trekker tilhenger påsatt prøvekjennemerke og tilhengeren er lastet med tilhengere/tilhengerunderstell (chassis).

(3) Nødvendig dokumentasjon og opplysninger skal framlegges for kontroll med utstedelse, tildeling og bruk av prøvekjennemerke.

§ 2-20. Bruk av dagsprøvekjennemerker

(1) Dagsprøvekjennemerke kan utstedes til virksomhet eller person som har bruk for slikt kjennemerke i enkelttilfelle. Brukstiden skal begrenses til det som normalt er nødvendig i hvert tilfelle.

(2) Vedkommende skal være fylt 16 år, skal kunne legitimere seg og skal kunne oppgi hvilket kjøretøy kjennemerket skal brukes på.

(3) Skade som kjøretøy gjør under kjøring med dagsprøvekjennemerke, skal straks meldes til regionvegkontoret ved bruk av standard skademeldingsblankett.

§ 2-21. Unntak for utstedelse av dagsprøvekjennemerker til registrerte kjøretøy

Når det foreligger særlig tungtveiende grunner kan regionvegkontoret, ved enkeltvedtak, gjøre unntak fra bestemmelsene i § 2-19 første ledd første punktum og utstede dagsprøvekjennemerker til registrert kjøretøy. Med særlig tungtveiende grunner forstås bl. a. flytting av anleggsmaskiner fra anlegg til anlegg, flyplasskjøretøy som skal på verksted og campingvogner som er registrert med anleggskjennemerker som skal flyttes til sommer- eller vintersted.

§ 2-22. Gebyr for dagsprøvekjennemerke

Gebyr for utstedelse av dagsprøvekjennemerke skal være kr 260,- pr. gyldighetsdag (kl.00.00-24.00). Gebyr for ubenyttede dager refunderes ikke.

§ 2-23. Bruk av årsprøvekjennemerker

(1) Årsprøvekjennemerke kan tildeles virksomhet eller person som har stadig bruk for slikt kjennemerke i sin virksomhet og som er registrert i merverdiavgiftsmanntallet i henhold til lov 19. juni 1969 nr. 66 om merverdiavgift.

(2) Årsprøvekjennemerke skal bare brukes i nærvær av innehaver eller dennes ansatte. Kunde kan dog bruke forhandlers årsprøvekjennemerke uten slikt nærvær i forbindelse med registrering av

kjøpt kjøretøy eller når kjøringen skjer i prøve- eller demonstrasjonsøyemed og brukens varighet ikke overstiger 24 timer for hver enkelt kunde og hvert enkelt kjøretøy.

(3) Kjøreseddel for årsprøvekjennermerke skal alltid være utfylt og bringes med under kjøring, gjenpart skal oppbevares i minst ett år, og regionvegkontoret kan kreve at gjenpartene framlegges ved kontroll.

(4) Årsprøvekjennermerke skal innleveres til regionvegkontoret når virksomheten opphører og ellers når behovet for slikt kjennermerke bortfaller. Regionvegkontoret kan inndra årsprøvekjennermerke når vilkårene for å bli tildelt slikt kjennermerke ikke lenger er tilstede.

§ 2-24. Inndragning av prøvekjennemerker

(1) Ved overtredelse av bestemmelsene i §§ 2-19, 2-20, 2-21 og 2-23, kan politi, regionvegkontor eller tollvesen inndra prøvekjennemerke på stedet.

(2) Regionvegkontoret kan fastsette at inndragningen skal gjelde for et bestemt tidsrom eller for alltid.

(3) Regionvegkontoret kan nekte utstedelse eller tildeling av prøvekjennemerke til den som tidligere har overtrådt bestemmelsene i §§ 2-19, 2-20, 2-21 og 2-23.

(4) Regionvegkontoret kan også nekte utstedelse av dagsprøvekjennermerker til samme kjøretøy og for samme formål dersom bruken vil være i strid med bestemmelsene i §§ 2-20 og 2-21.

§ 2-25. Tap og tyveri av kjennemerke

(1) Tap og tyveri av kjennemerke skal meldes til politiet før regionvegkontoret utsteder nye kjennemerker med ny tegnkombinasjon. Kjøretøy som er eldre enn 30 år og har kjennemerker med utforming eller bokstav- og tallkombinasjon fra tidligere registreringsordninger etter § 2-15 til § 2-18, kan få erstatningskjennemerker i de tilfeller hvor kjøretøyets eier ønsker det. Regionvegkontoret kan kreve at kjøretøyet utstyres med nytt kjennemerke dersom det ikke lenger er godt lesbart, er skadet eller ikke passer inn i kjennemerkeserien.

(2) Den som har lånt eller fått tildelt årsprøvekjennermerke plikter omgående å melde eventuelt tap eller tyveri av dette til politiet samt framlegge gjenpart av politianmeldelsen for regionvegkontoret.

(3) Ved tap og tyveri av kjennemerker som nevnt i første ledd, kan regionvegkontoret, ved enkeltvedtak, gi unntak fra bestemmelsen i § 2-8 tredje ledd om at vognkort del 2 må innleveres før enhver utstedelse av nytt vognkort.

§ 2-26. Nasjonalitetsmerke

- (1) Ved utpassering fra Norge skal registreringspliktig kjøretøy være utstyrt med nasjonalitetsmerke som fastsatt av Vegdirektoratet.
- (2) Nasjonalitetsmerket skal enten være et eget merke eller være integrert i kjennemerket. Kjøretøy med integrert nasjonalitetsmerke skal ha dette både foran og bak, dersom det er påbudt med kjennemerke begge steder.

§ 2-27. Endring av registreringsforhold

- (1) Når kjøretøy skifter eier, skal dette meldes skriftlig med begge underskrift på samme melding om eierskifte til regionvegkontoret innen 3 dager. Kjennemerke, fabrikkat, understellsnummer, begge eieres navn og adresse, fødselsnummer og/eller organisasjonsnummer og dato for eierskifte skal oppgis.
- (2) Tidligere eier er ansvarlig for at melding om eierskifte og vognkort del 2 blir innlevert.
- (3) På vegne av døds- eller konkursbo skal melding gis av den som har myndighet til å handle på boets vegne. Tilsvarende gjelder den som forestår auksjon over kjøretøy som er inndratt av det offentlige.
- (4) Attest fra namsmyndighet om avsluttet utleveringsforretning for kjøretøy eller rettskraftig avgjørelse som fastsetter eierskap over kjøretøyet kan erstatte melding om eierskifte.
- (5) Dersom kjøretøyet har vært registrert i Norge tidligere, skal kjøretøyets vognkort del 2, jf. § 2-8, innleveres før vedtak om eierskifte fattes. Dette gjelder ikke dersom vedtak om eierskifte er fattet etter § 2-28.
- (6) Eier eller rådighetshaver skal gi skriftlig melding til regionvegkontoret innen 3 dager ved
 - a) endring av kjøretøyet slik at det ikke lenger samsvarer med opplysningene i vognkortet,
 - b) bruksendring som medfører endring av motorvognavgift.

§ 2-28. Unntak fra vilkår om innlevering av melding om eierskifte

Når det foreligger særlig tungtveiende grunner kan regionvegkontoret, ved enkeltvedtak, gjøre unntak fra bestemmelsen i § 2-27 første ledd, og fatte vedtak om eierskifte uten at melding om eierskifte er innlevert. Med særlig tungtveiende grunner forstås bl.a. dokumentasjon fra offentlig instans eller at tidligere eier er et foretak som er slettet i foretaksregisteret.

§ 2-29. Unntak fra vilkår om innlevering av vognkort del 2 før vedtak om eierskifte

Når det foreligger særlig tungtveiende grunner kan regionvegkontoret, ved enkeltvedtak, gjøre unntak fra bestemmelsen i § 2-27 femte ledd og fatte vedtak om eierskifte uten at vognkort del 2 er innlevert.

§ 2-30. Vilkår for omregistrering

- (1) Følgende dokumenter må legges fram før vedtak om omregistrering fattes:
- a) Bevis for at avgifter er betalt for alle avgiftspliktige kjøretøy.
 - b) Bevis for at kjøretøyet er trafikksikret. Er det tvil om forsikringsplikten, kan regionvegkontoret kreve bevis for at kjøretøyet ikke trenger å være forsikret.
 - c) Kjøretøyets eier må identifisere seg. Personlig eier skal oppgi fødselsnummer (11 sifre) eller D-nummer. Virksomheter skal oppgi organisasjonsnummer (9 sifre).
 - d) Løyve dersom det er påbudt for kjøretøyet.
 - e) Erklæring (lisens) fra Norges Bilsportforbund eller Norges Motorsykkelforbund om at kjøretøyet er lisensiert i overensstemmelse med reglement gitt av forbundene. Det må fremgå at kjøretøyet er godkjent i henhold til de tekniske og sikkerhetsmessige krav i reglementet dersom det skal registreres som lisensiert rallybil, trial- eller enduromotorsykel.
- (2) Før kjøretøyet kan omregistreres, må eierskiftehistorikken i motorvognregisteret være fullstendig.

§ 2-31. Vilkår for midlertidig avregistrering

Kjøretøyet anses midlertidig avregistrert når

- a) kjennmerkene leveres til regionvegkontoret,
- b) politiet, tollvesenet eller regionvegkontoret inndrar kjennmerkene,
- c) kjøretøyet er avmerket som avregistrert i motorvognregisteret og kjennmerkene oppbevares av en annen part i medhold av avtale med Statens vegvesen,
- d) kjennmerkene er inndratt som følge av vedtak om bruksforbud og inndragning av kjennmerkene skjer med hjemmel i vegtrafikkloven § 36 nr. 3, og/eller bilansvarslova § 19 jf. forskrift om trafikktrygd § 7, anses avregistreringen for å være midlertidig, jf. direktiv 2000/53/EF, eller
- e) kjennmerkene innleveres frivillig som følge av vedtak om bruksforbud.

§ 2-32. Unntak fra vilkår for midlertidig avregistrering

- (1) Regionvegkontoret kan ved enkeltvedtak gjøre unntak fra bestemmelsen i § 2-31 bokstav a og midlertidig avregistrere kjøretøyet når

- a) det ikke foreligger et nytt vedtak om eierskifte,
- b) eier inngir informasjon om en ny eier av kjøretøyet og
- c) eier har gjort det som er rimelig å forvente for å dokumentere eierskifte.

Avregistreringen av kjøretøyet skal tilbakedateres til søknadstidspunktet, med mindre tidligere eier dokumenterer å ha vært i kontakt med offentlig instans på et tidligere tidspunkt.

(2) Regionvegkontoret kan ved enkeltvedtak gjøre unntak fra bestemmelsen i § 2-31 bokstav a og midlertidig avregistrere kjøretøyet når

- a) det ikke foreligger et nytt vedtak om eierskifte,
- b) eier ikke kan inngi informasjon om en ny eier av kjøretøy og
- c) eier har gjort det som er rimelig å forvente for å dokumentere eierskifte.

Kjøretøyet skal avregistreres etter 3 år regnet fra søknadstidspunktet, med mindre eier dokumenterer å ha vært i kontakt med offentlig instans på et tidligere tidspunkt.

(3) Regionvegkontoret kan ved enkeltvedtak gjøre unntak fra bestemmelsen i § 2-31 bokstav a og midlertidig avregistrere kjøretøyet når

- a) det ikke foreligger et nytt vedtak om eierskifte,
- b) det foreligger særlig tungtveiende grunner og
- c) forholdet ikke kan behandles etter første til tredje ledd.

Med særlig tungtveiende grunner forstås bl. a. at kjøretøyet er ført ut av landet uten at innlevert melding om eierskifte er lagt inn i motorvognregisteret og uten at kjennemerke innlevert.

Avregistreringen av kjøretøyet skal tilbakedateres til søknadstidspunktet, med mindre tidligere eier dokumenterer å ha vært i kontakt med offentlig instans på et tidligere tidspunkt.

§ 2-33. Endelig avregistrering

(1) Når det foreligger vrakmelding, anses avregistreringen for å være endelig, jf. direktiv 2000/53/EF. Vrakmelding skal foreligge før endelig avregistrering. Avregistreringen anses også som endelig når kjennemerkene er innlevert etter andre ledd.

(2) Registrert kjøretøy som er ført ut av riket og som ikke lenger oppfyller kravene for registrering og hvor

- a) kjennemerkene er inndratt ved innførsel/fortolling inn i annet land, eller
- b) kjøretøyet er registrert i utlandet,

skal avregistreres ved at kjennemerkene sendes regionvegkontoret. Eventuelt skal avregistrering skje etter at regionvegkontoret har mottatt erklæring fra utenlandsk offentlig myndighet om at kjennemerkene er destruert.

§ 2-34. Gebyr for å få tilbake kjennemerker

- (1) For kjøretøy som avskiltes etter vegtrafikkloven § 36, og hvor det på forhånd foreligger begjæring om slik inndragning, skal det betales et gebyr før inndratt kjennemerke kan utleveres. Gebyret skal være kr 1 360,- ved utlevering av kjennemerke inndratt etter 1. januar 2013, kr 1 320,- ved utlevering av kjennemerke som er blitt inndratt i perioden 1. januar–31. desember 2012, kr 1 280,- ved utlevering av kjennemerke som er blitt inndratt i perioden 1. januar–31. desember 2011, kr 1 200,- ved utlevering av inndratt kjennemerke som er blitt inndratt i perioden 1. juli 2004–31. desember 2010, kr 1 150,- ved utlevering av inndratt kjennemerke som er blitt inndratt i perioden 1. februar 2004–30. juni 2004, kr 1 110,- ved utlevering av inndratt kjennemerke som er blitt inndratt i perioden 1. mars 2003–31. januar 2004, kr 900,- ved utlevering av inndratt kjennemerke som er blitt inndratt i perioden 1. januar 1996–28. februar 2003, kr 600,- ved utlevering av inndratt kjennemerke som er blitt inndratt i 1995 og kr 300,- ved utlevering av inndratt kjennemerke som er blitt inndratt i perioden 1. juli 1993–31. desember 1994.
- (2) Gebyr skal ikke betales når eieren selv har levert inn kjennemerkene.
- (3) Det kan bare kreves betalt ett gebyr for samme avskilting, uten hensyn til om flere bestemmelser er overtrådt.
- (4) Gebyr innbetales til regionvegkontoret med angivelse av betalingsårsaken.
- (5) Gebyret betales ikke dersom unnlatelsen som førte til inndragningen skyldes eierens dødsfall, plutselig inntreffende og alvorlig sykdom, når kjøretøyet er kjøpt på tvangsauksjon eller ved særlige tilfelle for øvrig av ekstraordinær art, som er behørig godtgjort. I tvilstilfelle skal gebyret betales. Vedtaket kan i så fall påklages til Vegdirektoratet.»